

Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis

C 27

Izdevums latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

63. gadagājums

2020. gada 27. janvāris

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUM

Eiropas Savienības Tiesa

2020/C 27/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī	1
--------------	--	---

V Atzīnumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2020/C 27/02	Apvienotās lietas C-609/17 un C-610/17: Tiesas (virspalāta) 2019. gada 19. novembra spriedums (Työtuomioistuinen (Somija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö (TSN) ry/Hyvinvointialan liitto ry (C-609/17) un Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry/Satamaoperaattorit ry (C-610/17) (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – LESD 153. pants – Minimālās drošības un veselības prasības darba laika organizēšanai – Direktīva 2003/88/EK – 7. pants – Tiesības uz ikgadēju apmaksātu, vismaz četras nedēļas ilgu atvaļinājumu – 15. pants – Valsts noteikumi un koplīgumi, kas ir labvēlīgāki darba ņēmēju drošības un veselības aizsardzībai – Darba ņēmēji, kas ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma laikā ir darbnespējīgi slimības dēļ – Atteikums pārcelt šo atvaļinājumu, ja nepārcelšanas rezultātā ikgadējais apmaksātais atvaļinājums faktiski nekļūst sāks par četrām nedēļām – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts – Nepiemērojamība Savienības tiesību neīstenošanas gadījumā Pamattiesību hartas 51. panta 1. punkta izpratnē)	2
--------------	---	---

LV

2020/C 27/03	Lieta C-198/18: Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Högsta domstolen (Zviedrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – CeDe Group AB/KAN Sp. z o.o., maksātspējas procesā (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (EK) Nr. 1346/2000 – 4. un 6. pants – Maksātspējas procedūras – Piemērojamās tiesības – Eiropas maksājuma rīkojuma procedūra – Līgumiska prasījuma nesamaksāšana pirms maksātspējas atzīšanas – Izņēmums attiecībā uz ieskaitu, kas pamatots ar līgumisku prasījumu, kurš radies pirms maksātspējas).....	3
2020/C 27/04	Apvienotās lietas C-203/18 un C-374/18: Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Landgericht Köln (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Deutsche Post AG, Klaus Leymann/Land Nordrhein-Westfalen (C-203/18) un UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, DPD Dynamic Parcel Distribution GmbH & Co. KG, Bundesverband Paket & Expresslogistik e.V./Deutsche Post AG (C-374/18) (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (EK) Nr. 561/2006 – Autopārvadājumi – Noteikumi sociālajā jomā – Transportlīdzekļi, kas tiek izmantoti sūtījumu piegādēm universālā pasta pakalpojuma ietvaros – Atkāpes – Transportlīdzekļi, kas daļēji tiek izmantoti šādai piegādei – Direktīva 97/67/EK – 3. panta 1. punkts – “Universālais pakalpojums”– Jēdziens).....	4
2020/C 27/05	Lieta C-379/18: Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Bundesverwaltungsgericht (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Deutsche Lufthansa AG/Land Berlin (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Gaisa pārvadājumi – Direktīva 2009/12/EK – 3. un 6. pants – 11. panta 1. un 7. punkts – Lidostas maksas – Lidostu lietotāju tiesību aizsardzība – Lidostas administrācijas iespēja vienoties par maksām, kas ir zemākas nekā neatkarīgas uzraudzības iestādes apstiprinātās – Lidostas lietotāja tiesību aizsardzības līdzekļi – Netieša apstrīdēšana civiltiesā, kas lemj taisnīgi)	5
2020/C 27/06	Lieta C-400/18: Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 20. novembra spriedums (Hof van Cassatie (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Infohos/Belgische Staat (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Sestā direktīva 77/388/EEK – 13. panta A daļas 1. punkta f) apakšpunkts – Atbrīvojumi – Pakalpojumi, ko sniedz neatkarīgas personu grupas – Pakalpojumu sniegšana dalībniekiem un subjektiem, kas nav dalībnieki)	5
2020/C 27/07	Apvienotās lietas C-585/18, C-624/18 un C-625/18: Tiesas (virspalāta) 2019. gada 19. novembra spriedums (Sąd Najwyższy (Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – A. K./Krajowa Rada Sądownictwa (C-585/18) un CP (C-624/18), DO (C-625/18)/Sąd Najwyższy (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2000/78/EK – Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā – Diskriminācijas vecuma dēļ aizliegums – Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa, Polija) tiesnešu pensionēšanās vecuma samazināšana – 9. panta 1. punkts – Tiesības celt prasību – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants – Efektīva tiesību aizsardzība tiesā – Tiesnešu neatkarības princips – Tādas jaunas palātas izveidošana Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa), kuras kompetencē tostarp ir lietu izskatīšana saistībā ar šīs tiesas tiesnešu pensionēšanu – Palāta, ko veido pēc Valsts tiesu padomes priekšlikuma Polijas Republikas prezidenta jaunieceltie tiesneši – Minētās padomes neatkarība – Pilnvaras nepiemērot Savienības tiesībām neatbilstošus valsts tiesību aktus – Savienības tiesību pārkums)	6
2020/C 27/08	Lieta C-678/18: Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Dizainparaugi – Regula (EK) Nr. 6/2002 – 90. panta 1. punkts – Pagaidu pasākumi un aizsargpasākumi – Valsts pirmās instances tiesu kompetence – Šajā tiesību normā nominēto tiesu ekskluzīva kompetence).....	7
2020/C 27/09	Lieta C-706/18: Tiesas (sestā palāta) 2019. gada 20. novembra spriedums (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – X/Belgische Staat (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Imigrācijas politika – Tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos – Direktīva 2003/86/EK – 5. panta 4. punkts – Lēmums par pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanos – Lēmuma pieņemšanas termiņa neievērošanas sekas – Uzturēšanās atļaujas automātiska izsniegšana).....	8

2020/C 27/10	Lieta C-737/18 P: Tiesas (devītā palāta) 2019. gada 20. novembra spriedums – Portugāles Republika/Eiropas Komisija (Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) – Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) – No Eiropas Savienības finansējuma izslēgti izdevumi – Portugāles Republikas izdevumi)	9
2020/C 27/11	Lieta C-270/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 28. martā WB iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 23. janvāra spriedumu lietā T-579/18 WB/Komisija.	9
2020/C 27/12	Lieta C-271/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 28. martā WB iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 23. janvāra spriedumu lietā T-329/18 WB/Komisija.	10
2020/C 27/13	Lieta C-373/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 13. maijā iesniedza Bundesfinanzhof (Vācija) – Finanzamt München Abteilung III/Dubrovin & Tröger GbR – Aquatics.	10
2020/C 27/14	Lieta C-593/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 5. augustā iesniedza Bundesfinanzgericht (Außenstelle Graz) (Austrija) – SK Telecom Co. Ltd.	11
2020/C 27/15	Lieta C-607/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 12. augustā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) – Husqvarna AB/Lidl E-Commerce International GmbH & Co. KG	11
2020/C 27/16	Lieta C-641/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 30. augustā iesniedza Amtsgericht Hamburg (Vācija) – EU/PE Digital GmbH	12
2020/C 27/17	Lieta C-685/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. septembrī iesniedza Landgericht Frankenthal (Vācija) – OK/Daimler AG	13
2020/C 27/18	Lieta C-703/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 24. septembrī iesniedza Naczelny Sąd Administracyjny (Polija) – J.K./Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach	14
2020/C 27/19	Lieta C-707/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 23. septembrī iesniedza Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polija) – K.S./A.B.	15
2020/C 27/20	Lieta C-769/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. oktobrī iesniedza Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgārija) – kriminālprocess UC un TD	16
2020/C 27/21	Lieta C-770/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. oktobrī iesniedza Amtsgericht Nürnberg (Vācija) – Myflyright GmbH/SunExpressGünes Ekspres Havacilik A.	16
2020/C 27/22	Lieta C-772/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 22. oktobrī iesniedza Verwaltungsgerichtshof (Austrija) – Bartosch Airport Supply Services	17
2020/C 27/23	Lieta C-775/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 22. oktobrī iesniedza Finanzgericht Baden-Württemberg (Vācija) – 5th AVENUE Products Trading GmbH/Hauptzollamt Singen	17
2020/C 27/24	Lieta C-784/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 22. oktobrī iesniedza Administrativen sad Varna (Bulgārija) – “TEAM POWER EUROPE” EOOD/Direktor na Teritorialna direksia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna.	18

2020/C 27/25	Lieta C-785/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 23. oktobrī iesniedza Landgericht Saarbrücken (Vācija) – Koch Media GmbH/HC.	19
2020/C 27/26	Lieta C-792/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 28. oktobrī iesniedza Landgericht Köln (Vācija) – TUIfly GmbH/EUflight.de GmbH	20
2020/C 27/27	Lieta C-797/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 24. oktobrī iesniedza Bundesfinanzhof (Vācija) – B-GmbH/Finanzamt D	21
2020/C 27/28	Lieta C-800/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 30. oktobrī iesniedza Sąd Apelacyjny w Warszawie (Polija) – SM/Mittelbayerischer Verlag KG.....	22
2020/C 27/29	Lieta C-801/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 31. oktobrī iesniedza Upravni sud u Zagrebu (Horvātija) – FRANCK d.d., Zagreba/Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupajnski upravni postupak	23
2020/C 27/30	Lieta C-807/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 4. novembrī iesniedza Sofijski rayonen sad (Bulgārija) – “DSK Bank” EAD un “FrontEx International” EAD.....	24
2020/C 27/31	Lieta C-824/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 12. novembrī iesniedza Varhoven administrativen sad (Bulgārija) – TC, UB/Komisija za zashtita ot diskriminatsia, VA.....	24
2020/C 27/32	Lieta C-830/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 15. novembrī iesniedza Tribunal de première instance de Namur (Beļģija) – C.J./Région wallonne	25
2020/C 27/33	Lieta C-848/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 20. novembrī Vācijas Federatīvā Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) 2019. gada 10. septembra spriedumu lietā T-883/16 Polijas Republika/Eiropas Komisija	26
2020/C 27/34	Lieta C-826/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 26. novembrī Čehijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2019. gada 12. septembra spriedumu lietā T-629/17 Čehijas Republika/Komisija.....	27
Vispārējā tiesa		
2020/C 27/35	Lieta T-607/15: Vispārējās tiesas 2019. gada 3. decembra spriedums – Yieh United Steel/Komisija (Dempings – Ķīnas un Taivānas izcelsmes plakanu nerūsējošā tērauda auksto velmējumu imports – Galīgais antidempinga maksājums – Īstenošanas regula (ES) 2015/1429 – Regulas (EK) Nr. 1225/2009 2. panta 3. un 5. punkts (tagad Regulas (ES) 2016/1036 2. panta 3. un 5. punkts) – Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 1. un 2. punkts (tagad Regulas 2016/1036 2. panta 1. un 2. punkts) – Normālās vērtības aprēķināšana – Ražošanas izmaksu aprēķināšana – Eksportētājas valsts pašmāju patēriņam paredzētas līdzīgas preces pārdevumi).....	29
2020/C 27/36	Lieta T-808/17: Vispārējās tiesas 2019. gada 3. decembra spriedums – Pethke/EUIPO (Civildienests – Ierēdņi – Novērtējuma ziņojums – Novērtējuma procedūras un apelācijas instances novērtējuma procedūras likumība – Apelācijas instances novērtētāja objektivitātes pienākums)	30

2020/C 27/37	Lieta T-644/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – August Wolff/EUIPO – Faes Farma (“DermoFaes Atopiderm”) (Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “DermoFaes Atopiderm” reģistrācijas pieteikums – Agrāka Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “Dermowas” – Relatīvs atteikuma pamats – Sajaukšanas iespēja – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts).....	30
2020/C 27/38	Lieta T-658/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 3. decembra spriedums – Hāstens Sāngar/EUIPO (Kvadrātu raksta attēlojums) (Eiropas Savienības preču zīme – Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – Grafiska preču zīme, kas attēlo kvadrātu rakstu – Absolūts atteikuma pamats – Atšķirtspējas neesamība – Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts)	31
2020/C 27/39	Lieta T-665/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – Soundio/EUIPO – Telefónica Germany (“Vibble”) (Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – Vārdiska preču zīme “Vibble” – Agrāka Vācijas vārdiska preču zīme “vybe” – Relatīvs atteikuma pamats – Sajaukšanas iespēja – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts)	32
2020/C 27/40	Lieta T-726/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – Melin/Parlaments (Institucionālās tiesības – Noteikumi par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām – Parlamentārās palīdzības piemaksa – Nepamatoti izmaksāto summu atgūšana – Pienākums norādīt pamatojumu – Lēmuma, ar kuru uzdots veikt atgūšanu, pielikuma nepaziņošana)	32
2020/C 27/41	Lieta T-736/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – Runnebaum Invest/EUIPO – Berg Toys Beheer (“Bergsteiger”) (Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “Bergsteiger” reģistrācijas pieteikums – Agrākas Beniluksa vārdiska un Eiropas Savienības grafiska un vārdiska preču zīmes “BERG” – Relatīvs atteikuma pamats – Regulas (ES) 2017/1001 47. panta 1. un 2. punkts – Lūguma sniegt pierādījumus par faktisko izmantošanu pieņemamība – Sajaukšanas iespējas neesamība – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts)	33
2020/C 27/42	Lieta T-672/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 22. novembra rīkojums – Pyke/EUIPO – Paglieri (“CLIOMAKEUP”) (Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Iebildumu atsaukšana – Tiesvedības izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas)	34
2020/C 27/43	Lieta T-525/19 RII: Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. novembra rīkojums – Interling u.c./Komisija (Pagaidu noregulējums – Programma “ES atbalsts gaisa attīrīšanai Kosovā” – Publiskā iepirkuma procedūra EuropeAid/140043/DH/WKS/XK – Lēmums noraidīt lēmuma par pretendenta izslēgšanu no procedūras turpmākajiem posmiem izpildes apturēšanu – Jauns pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu – Reglamenta 159. pants – Nepieņemamība)	35
2020/C 27/44	Lieta T-730/19: Prasība, kas celta 2019. gada 25. oktobrī – PNB Banka u.c./ECB	35
2020/C 27/45	Lieta T-732/19: Prasība, kas celta 2019. gada 25. oktobrī – PNB Banka u.c./VNV	36
2020/C 27/46	Lieta T-740/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Laird/Komisija	38
2020/C 27/47	Lieta T-741/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Sedgwick Overseas/Komisija	39
2020/C 27/48	Lieta T-742/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Chemring Group un CHG Overseas/Komisija	41
2020/C 27/49	Lieta T-743/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Hyperion Insurance Group un HIG Finance/Komisija ..	43

2020/C 27/50	Lieta T-745/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Spirax-Sarco Engineering un Spirax-Sarco Overseas/Komisija.....	44
2020/C 27/51	Lieta T-747/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – DS Smith un DS Smith International/Komisija	46
2020/C 27/52	Lieta T-748/19: Prasība, kas celta 2019. gada 1. novembrī – The Vitec Group/Komisija.....	48
2020/C 27/53	Lieta T-751/19: Prasība, kas celta 2019. gada 4. novembrī – Reckitt Benckiser Investments u.c./Komisija.....	49
2020/C 27/54	Lieta T-752/19: Prasība, kas celta 2019. gada 5. novembrī – Inchcape/Komisija.....	51
2020/C 27/55	Lieta T-754/19: Prasība, kas celta 2019. gada 7. novembrī – Stagecoach Group/Komisija	53
2020/C 27/56	Lieta T-755/19: Prasība, kas celta 2019. gada 6. novembrī – BBA International Investments/Komisija.....	54
2020/C 27/57	Lieta T-756/19: Prasība, kas celta 2019. gada 7. novembrī – WPP Jubilee u.c./Komisija	56
2020/C 27/58	Lieta T-758/19: Prasība, kas celta 2019. gada 8. novembrī – W.S. Atkins International/Komisija.....	57
2020/C 27/59	Lieta T-759/19: Prasība, kas celta 2019. gada 8. novembrī – Yalwen/Komisija	59
2020/C 27/60	Lieta T-777/19: Prasība, kas celta 2019. gada 12. novembrī – CAPA u.c./Komisija	61
2020/C 27/61	Lieta T-791/19: Prasība, kas celta 2019. gada 15. novembrī – Sped-Pro S.A./Komisija	61
2020/C 27/62	Lieta T-801/19: Prasība, kas celta 2019. gada 20. novembrī – DTE Systems/EUIPO – Speed-Buster (“PedalBox +”)..	63
2020/C 27/63	Lieta T-805/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. novembrī – Ultrasun/EUIPO (“ultrasun”).....	64
2020/C 27/64	Lieta T-806/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. novembrī – Govern d’Andorra/EUIPO (“Andorra”)	64
2020/C 27/65	Lieta T-808/19: Prasība, kas celta 2019. gada 25. novembrī – Silgan International un Silgan Closures/Komisija	65
2020/C 27/66	Lieta T-809/19: Prasība, kas celta 2019. gada 22. novembrī – Liga Nacional de Fútbol Profesional/EUIPO (“El Clasico”).....	66
2020/C 27/67	Lieta T-814/19: Prasība, kas celta 2019. gada 22. novembrī – Nutravita/EUIPO – Pegaso (“nutravita Healthy Mind, Body & Soul.”).....	67
2020/C 27/68	Lieta T-817/19: Prasība, kas celta 2019. gada 27. novembrī – Olimp Laboratories/EUIPO – OmniVision (“Hydrovision”).....	68

2020/C 27/69	Lieta T-818/19: Prasība, kas celta 2019. gada 27. novembrī – Dvectis CZ/EUIPO – Yado (Atbalstošie spilveni)	69
2020/C 27/70	Lieta T-819/19: Prasība, kas celta 2019. gada 2. decembrī – Man and Machine/EUIPO – Bim Freelance (“bim ready”)	70
2020/C 27/71	Lieta T-821/19: Prasība, kas celta 2019. gada 2. decembrī – Herlyn un Beck/EUIPO – Brillux (“B.home”)	70
2020/C 27/72	Lieta T-822/19: Prasība, kas celta 2019. gada 3. decembrī – Asoliva un Anierac/Komisija	71
2020/C 27/73	Lieta T-189/18: Vispārējās tiesas 2019. gada 25. novembra rīkojums – Lipitalia 2000 un Assograssi/Komisija	72
2020/C 27/74	Lieta T-290/19: Vispārējās tiesas 2019. gada 26. novembra rīkojums – Stada Arzneimittel/EUIPO (Divu sarkanu izliektu līniju, kas atrodas viena virs otras, attēls).	72

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*(2020/C 27/01)***Jaunākā publikācija**

OV C 19, 20.1.2020.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 10, 13.1.2020.

OV C 432, 23.12.2019.

OV C 423, 16.12.2019.

OV C 413, 9.12.2019.

OV C 406, 2.12.2019.

OV C 399, 25.11.2019.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (virspalāta) 2019. gada 19. novembra spriedums (Työtuomioistuin (Somija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö (TSN) ry/Hyvinvointialan liitto ry (C-609/17) un Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry/Satamaoperaattorit ry (C-610/17)

(Apvienotās lietas C-609/17 un C-610/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – LESD 153. pants – Minimālās drošības un veselības prasības darba laika organizēšanai – Direktīva 2003/88/EK – 7. pants – Tiesības uz ikgadēju apmaksātu, vismaz četras nedēļas ilgu atvaļinājumu – 15. pants – Valsts noteikumi un koplīgumi, kas ir labvēlīgāki darba ņēmēju drošības un veselības aizsardzībai – Darba ņēmēji, kas ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma laikā ir darbnespējīgi slimības dēļ – Atteikums pārcelt šo atvaļinājumu, ja nepārcelšanas rezultātā ikgadējais apmaksātais atvaļinājums faktiski nekļūst īsāks par četrām nedēļām – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts – Nepiemērojamība Savienības tiesību neīstenošanas gadījumā Pamattiesību hartas 51. panta 1. punkta izpratnē)

(2020/C 27/02)

Tiesvedības valoda – somu

Iesniedzējtiesa

Työtuomioistuin

Pamatlietas puses

(Lieta C-609/17)

Prasītāja: Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö (TSN) ry

Atbildētāja: Hyvinvointialan liitto ry

piedaloties: Fimlab Laboratoriot Oy

(Lieta C-610/17)

Prasītāja: Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry

Atbildētāja: Satamaoperaattorit ry

piedaloties: Kemi Shipping Oy

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums un darba koplīgumi, ar kuriem ir paredzēts piešķirt ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma dienas, pārsniedzot minētajā tiesību normā paredzēto vismaz četru nedēļu laikposmu, vienlaikus izslēdzot šo atvaļinājuma dienu pārcelšanu slimības dēļ.

- 2) Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar tās 51. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams, ja pastāv šāds valsts tiesiskais regulējums un koplīgumi.

(¹) OV C 13, 15.1.2018.

Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Högsta domstolen (Zviedrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – CeDe Group AB/KAN Sp. z o.o., maksātnespējas procesā

(Lieta C-198/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (EK) Nr. 1346/2000 – 4. un 6. pants – Maksātnespējas procedūras – Piemērojamās tiesības – Eiropas maksājuma rīkojuma procedūra – Līgumiska prasījuma nesamaksāšana pirms maksātnespējas atzīšanas – Izņēmums attiecībā uz ieskaitu, kas pamatots ar līgumisku prasījumu, kurš radies pirms maksātnespējas)

(2020/C 27/03)

Tiesvedības valoda – zviedru

Iesniedzējtiesa

Högsta domstolen

Pamatlietas puses

Prasītāja: CeDe Group AB

Atbildētāja: KAN Sp. z o.o., maksātnespējas procesā

Rezolutīvā daļa

Padomes Regulas (EK) Nr. 1346/2000 (2000. gada 29. maijs) par maksātnespējas procedūrām, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes Regulu (EK) Nr. 788/2008 (2008. gada 24. jūlijs), 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams vienā dalībvalstī reģistrētas, maksātnespējas procesā esošas sabiedrības administratora celtai prasībai par samaksu par precēm, kas piegādātas, izpildot līgumu, kurš noslēgts pirms maksātnespējas procedūras sākšanas pret šo sabiedrību, attiecībā pret otru sabiedrību, kas ir līgumslēdzēja puse, kura ir reģistrēta otrā dalībvalstī.

(¹) OV C 190, 4.6.2018.

Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Landgericht Köln (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Deutsche Post AG, Klaus Leymann/Land Nordrhein-Westfalen (C-203/18) un UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, DPD Dynamic Parcel Distribution GmbH & Co. KG, Bundesverband Paket & Expresslogistik e.V./Deutsche Post AG (C-374/18)

(Apvienotās lietas C-203/18 un C-374/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (EK) Nr. 561/2006 – Autopārvadājumi – Noteikumi sociālajā jomā – Transportlīdzekļi, kas tiek izmantoti sūtījumu piegādēm universālā pasta pakalpojuma ietvaros – Atkāpes – Transportlīdzekļi, kas daļēji tiek izmantoti šādai piegādei – Direktīva 97/67/EK – 3. panta 1. punkts – “Universālais pakalpojums” – Jēdziens)

(2020/C 27/04)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Landgericht Köln

Pamatlietas puses

Prasītāji: Deutsche Post AG, Klaus Leymann (C-203/18), UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, DPD Dynamic Parcel Distribution GmbH & Co. KG, Bundesverband Paket & Expresslogistik e.V. (C-374/18)

Atbildētāja: Land Nordrhein-Westfalen (C-203/18), Deutsche Post AG (C-374/18)

Rezolutīvā daļa

- 1) Tāda valsts tiesību norma kā pamatlietā aplūkotā, kurā burtiski ir pārņemti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 561/2006 (2006. gada 15. marts), ar ko paredz dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu saistībā ar autotransportu, groza Padomes Regulu (EEK) Nr. 3821/85 un Padomes Regulu (EK) Nr. 2135/98 un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 3820/85, kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 165/2014 (2014. gada 4. februāris), 13. panta 1. punkta d) apakšpunkta noteikumi, ciktāl šī norma ir piemērojama transportlīdzekļiem ar maksimālo pieļaujamo masu, kas pārsniedz 2,8 tonnas, bet nepārsniedz 3,5 tonnas, un kura šā iemesla dēļ neietilpst Regulas Nr. 561/2006, kas grozīta ar Regulu Nr. 165/2014, piemērošanas jomā, ir jāinterpretē, tikai pamatojoties uz Savienības tiesībām, kā tās ir interpretējusi Tiesa, ja šie noteikumi ar valsts tiesībām attiecībā uz šiem transportlīdzekļiem ir padarīti tieši un bez nosacījumiem piemērojami.
- 2) Regulas Nr. 561/2006, kas grozīta ar Regulu Nr. 165/2014, 13. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais izņēmums attiecas tikai uz transportlīdzekļiem vai transportlīdzekļu kombinācijām, kuri tiek izmantoti vienīgi noteikta pārvadājuma laikā sūtījumu piegādei universālā pasta pakalpojuma ietvaros.
- 3) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/67/EK (1997. gada 15. decembris) par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai, kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/6/EK (2008. gada 20. februāris), 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fakts, ka saistībā ar sūtījumu tiek sniegti tādi papildu pakalpojumi kā sūtījumu savākšana, norādot vai nenorādot precīzu laika intervālu, vecuma vizuāla kontrole, pēcmaksas pasta sūtījumi, sūtījums līdz 31,5 kilogramiem, kurā maksu par pārvadājumu sedz saņēmējs sūtījuma saņemšanas brīdī, pārdresācija, norādījumi piegādes neiespējamības gadījumā, kā arī dienas un stundas izvēle, ir šķērslis tam, lai šo sūtījumu uzskatītu par daļu no “universālā pakalpojuma” atbilstoši šai tiesību normai un tāpēc – par sūtījumu, kas tiek piegādāts “kā daļa no universālā pakalpojuma” Regulas Nr. 561/2006, kura grozīta ar Regulu Nr. 165/2014, 13. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētās atkāpes piemērošanas nolūkos.

⁽¹⁾ OV C 231, 2.7.2018.
OV C 328, 17.9.2018.

Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Bundesverwaltungsgericht (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Deutsche Lufthansa AG/Land Berlin

(Lieta C-379/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Gaisa pārvadājumi – Direktīva 2009/12/EK – 3. un 6. pants – 11. panta 1. un 7. punkts – Lidostas maksas – Lidostu lietotāju tiesību aizsardzība – Lidostas administrācijas iespēja vienoties par maksām, kas ir zemākas nekā neatkarīgas uzraudzības iestādes apstiprinātās – Lidostas lietotāja tiesību aizsardzības līdzekļi – Netieša apstrīdēšana civiltiesā, kas lemj taisnīgi)

(2020/C 27/05)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Pamatlietas puses

Prasītāja: Deutsche Lufthansa AG

Atbildētāja: Land Berlin

piedaloties: Berliner Flughafen GmbH un Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/12/EK (2009. gada 11. marts) par lidostas maksām, it īpaši tās 3. pants, 6. panta 5. punkta a) apakšpunkts, kā arī 11. panta 1. un 7. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kas ļauj lidostas administrācijai kopā ar lidostas lietotāju noteikt lidostas maksas, kuras atšķiras no tām, ko ir noteikusi šī administrācija un apstiprinājusi neatkarīga uzraudzības iestāde šīs direktīvas izpratnē.
- 2) Direktīva 2009/12 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesību interpretāciju, saskaņā ar kuru lidostas lietotājs nevar tieši apstrīdēt neatkarīgas uzraudzības iestādes lēmumu par lidostas maksu sistēmas apstiprināšanu, bet tikai var celt prasību pret lidostas administrāciju civiltiesā un šajā gadījumā tikai norādīt, ka lidostas maksu sistēmā noteiktā maksa, kas ir jāmaksā šim lietotājam, nav taisnīga.

⁽¹⁾ OV C 276, 6.8.2018.

Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 20. novembra spriedums (Hof van Cassatie (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Infohos/Belgische Staat

(Lieta C-400/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Sestā direktīva 77/388/EEK – 13. panta A daļas 1. punkta f) apakšpunkts – Atbrīvojumi – Pakalpojumi, ko sniedz neatkarīgas personu grupas – Pakalpojumu sniegšana dalībniekiem un subjektiem, kas nav dalībnieki)

(2020/C 27/06)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van Cassatie

Pamatlietas puses

Prasītāja: Infohos

Atbildētāja: Belgische Staat

Rezolutīvā daļa

Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 13. panta A daļas 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāda valsts tiesību norma kā pamatlīdētā aplūkotā, kurā atbrīvojuma no pievienotās vērtības nodokļa (PVN) piešķiršana tiek pakļauta nosacījumam, ka neatkarīgas personu grupas sniedz pakalpojumus vienīgi saviem dalībniekiem, kā rezultātā šādām grupām, kuras sniedz pakalpojumus arī subjektiem, kas nav to dalībnieki, ir pilnībā jāmaksā PVN, tostarp par pakalpojumiem, kuras tās sniedz saviem dalībniekiem.

(¹) OV C 301, 27.8.2018.

Tiesas (virspalāta) 2019. gada 19. novembra spriedums (Sąd Najwyższy (Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – A. K./Krajowa Rada Sądownictwa (C-585/18) un CP (C-624/18), DO (C-625/18)/Sąd Najwyższy

(Apvienotās lietas C-585/18, C-624/18 un C-625/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2000/78/EK – Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā – Diskriminācijas vecuma dēļ aizliegums – Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa, Polija) tiesnešu pensionēšanās vecuma samazināšana – 9. panta 1. punkts – Tiesības celt prasību – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants – Efektīva tiesību aizsardzība tiesā – Tiesnešu neatkarības princips – Tādas jaunas palātas izveidošana Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa), kuras kompetencē tostarp ir lietu izskatīšana saistībā ar šīs tiesas tiesnešu pensionēšanu – Palāta, ko veido pēc Valsts tiesu padomes priekšlikuma Polijas Republikas prezidenta jaunieceltie tiesneši – Minētās padomes neatkarība – Pilnvaras nepiemērot Savienības tiesībām neatbilstošus valsts tiesību aktus – Savienības tiesību pārkums)

(2020/C 27/07)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Najwyższy

Pamatlietas puses

Prasītāji: A. K. (C-585/18), CP (C-624/18), DO (C-625/18)

Atbildētājas: Krajowa Rada Sądownictwa (C-585/18), Sąd Najwyższy, (C-624/18), (C-625/18)

Piedaloties: Prokurator Generalny, ko pārstāv Prokuratura Krajowa

Rezolutīvā daļa

- 1) Vairs nav jāatbild ne uz Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa, Polija) Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (Darba un sociālā nodrošinājuma lietu palāta) uzdotajiem jautājumiem lietā C-585/18, ne arī uz tās pirmo uzdoto jautājumu lietās C-624/18 un C-625/18.
- 2) Uz otro un trešo jautājumu, ko minētā tiesa uzdevusi lietās C-624/18 un C-625/18, ir jāatbild šādi:

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants un Padomes Direktīvas 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 9. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā, ka strīdi, kuri attiecas uz Savienības tiesību piemērošanu, varētu ietilpt tādas struktūras ekskluzīvā kompetencē, kas nav neatkarīga un objektīva tiesa pirmās minētās tiesību normas izpratnē. Tā tas ir tad, ja objektīvie apstākļi, kādos attiecīgā struktūra tikusi izveidota, un tās raksturiezīmes, kā arī veids, kādā tās locekļi tikuši iecelti amatā, var radīt attiecīgajām personām pamatotas šaubas par šīs struktūras ārēju neietekmējamību, it īpaši saistībā ar likumdošanas varas un izpildvaras tiešu vai netiešu ietekmi, un par tās neitralitāti attiecībā uz izvērtējamajām interesēm, un tādējādi var izraisīt to, ka minētā struktūra netiek uztverta kā neatkarīga vai objektīva, tādējādi apdraudot palāvību, kāda tiesai ir jārada indivīdos demokrātiskā sabiedrībā. Iesniedzējtiesai, ņemot vērā visu tās rīcībā esošo atbilstošo informāciju, ir jānoskaidro, vai tas tā ir tādas struktūras kā Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa) Disciplinārlietu palāta gadījumā.

Šādā gadījumā Savienības tiesību pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nosaka pienākumu iesniedzējtiesai nepieņemt valsts tiesību normu, ar kuru kompetence izskatīt strīdus pamatlietā ir paredzēta tikai minētajai struktūrai, tādējādi, lai šos strīdus varētu izskatīt tiesa, kura atbilst iepriekš minētajām neatkarības un objektivitātes prasībām un kuras kompetencē būtu izskatīt strīdus attiecīgajā jomā, ja minētā tiesību norma tam neradītu šķērslī.

(¹) OV C 44, 4.2.2019.

Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. novembra spriedums (Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden

(Lieta C-678/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Dizainparaugi – Regula (EK) Nr. 6/2002 – 90. panta 1. punkts – Pagaidu pasākumi un aizsargpasākumi – Valsts pirmās instances tiesu kompetence – Šajā tiesību normā nominēto tiesu ekskluzīva kompetence)

(2020/C 27/08)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Prasītājs: Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden

Rezolutīvā daļa

Padomes Regulas (EK) Nr. 6/2002 (2001. gada 12. decembris) par Kopienas dizainparaugiem 90. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir paredzēts, ka dalībvalstu tiesas, kuru kompetencē ir noteikt pagaidu pasākumus vai aizsargpasākumus attiecībā uz valsts dizainparaugu, ir arī kompetentas noteikt šādus pasākumus attiecībā uz Kopienas dizainparaugu.

⁽¹⁾ OV C 25, 21.1.2019.

Tiesas (sestā palāta) 2019. gada 20. novembra spriedums (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – X/Belgische Staat

(Lieta C-706/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Imigrācijas politika – Tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos – Direktīva 2003/86/EK – 5. panta 4. punkts – Lēmums par pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanos – Lēmuma pieņemšanas termiņa neievērošanas sekas – Uzturēšanās atļaujas automātiska izsniegšana)

(2020/C 27/09)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Pamatlietas puses

Prasītāja: X

Atbildētāja: Belgische Staat

Rezolutīvā daļa

Direktīva 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pret-runā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru, ja sešu mēnešu laikā no pieteikuma par ģimenes atkalapvienošanos iesniegšanas dienas nav pieņemts lēmums, kompetentajām valsts iestādēm pēc savas ierosmes ir jāizsniedz uzturēšanās atļauja pieteikuma iesnie-dzējam bez pienākuma iepriekš obligāti konstatēt, vai viņš faktiski atbilst nosacījumiem, lai atbilstoši Savienības tiesībām varētu uztu-rēties uzņemtajā dalībvalstī.

⁽¹⁾ OV C 35, 28.1.2019.

Tiesas (devītā palāta) 2019. gada 20. novembra spriedums – Portugāles Republika/Eiropas Komisija**(Lieta C-737/18 P) ⁽¹⁾****(Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) – Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) – No Eiropas Savienības finansējuma izslēgti izdevumi – Portugāles Republikas izdevumi)**

(2020/C 27/10)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Portugāles Republika (pārstāvji: L. Inez Fernandes, J. Saraiva de Almeida, P. Barros da Costa un P. Estêvão)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvji: A. Sauka un B. Rechena)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Portugāles Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 35, 28.1.2019.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 28. martā WB iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 23. janvāra spriedumu lietā T-579/18 WB/Komisija**(Lieta C-270/19 P)**

(2020/C 27/11)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: WB (pārstāve: N. Ciocea, advokāte)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Tiesa (septītā palāta) ar 2019. gada 3. decembra rīkojumu apelācijas sūdzību noraidīja kā acīmredzami nepamatotu.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 28. martā WB iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 23. janvāra spriedumu lietā T-329/18 WB/Komisija

(Lieta C-271/19 P)

(2020/C 27/12)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: WB (pārstāve: N. Ciocea, advokāte)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Tiesa (septītā palāta) ar 2019. gada 3. decembra rīkojumu apelācijas sūdzību noraidīja kā acīmredzami nepamatotu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 13. maijā iesniedza Bundesfinanzhof (Vācija) – Finanzamt München Abteilung III/Dubrovin & Tröger GbR – Aquatics

(Lieta C-373/19)

(2020/C 27/13)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

Pamatlietas puses

Revīzijas sūdzības iesniedzēja: Finanzamt München Abteilung III

Atbildētāja revīzijas tiesvedībā: Dubrovin & Tröger GbR – Aquatics

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai skolas vai universitātes izglītības jēdziens Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (⁽¹⁾) 132. panta 1. punkta i) un j) apakšpunkta izpratnē ietver arī peldēšanas stundas pasniegšanu?
- 2) Vai organizācijas atzīšana par organizāciju, kurai ir ar publisko tiesību subjektiem, kuru uzdevums ir nodrošināt bērnu vai jauniešu izglītību, skolas vai universitātes izglītību, arodizglītību vai pārkvalifikāciju Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta i) apakšpunkta izpratnē, līdzīgi mērķi, var izrietēt no tā, ka šīs organizācijas pasniegtās stundas priekšmets ir elementāras pamatprasmes (šajā gadījumā – peldēšanas) apgūšana?
- 3) Ja uz otro jautājumu tiek atbildēts noliedzoši: vai priekšnoteikums atbrīvošanai no nodokļa saskaņā ar Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta j) apakšpunktu ir tāds, ka nodokļu maksātājs ir individuālais komersants?

(¹) OV 2006, L 347, 1. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 5. augustā iesniedza Bundesfinanzgericht (Außenstelle Graz)
(Austrija) – SK Telecom Co. Ltd.**

(Lieta C-593/19)

(2020/C 27/14)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzgericht (Außenstelle Graz)

Pamatlietas puses

Sūdzības iesniedzēja: SK Telecom Co. Ltd.

Atbildētāja iestāde: Finanzamt Graz-Stadt

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2006/112/EK ⁽¹⁾ 59.a panta b) punkts tā redakcijā, kas izriet no Direktīvas 2008/8/EK ⁽²⁾ 2. panta, ir jāinterpretē tādējādi, ka “galalietotāja, kas nav nodokļu maksātājs”, kurš īslaicīgi uzturas iekšzemē, viesabonēšanas izmantošana dalībvalstī, pieklūstot iekšzemes mobilo sakaru tīklam, lai izveidotu ienākošos un izejošos savienojumus ir “lietošana un izmantošana” iekšzemē, kas dod tiesības pārvietot piegādes vietu no trešās valsts uz šo dalībvalsti, neraugoties uz to, ka gan mobilo sakaru operators, kurš sniedz pakalpojumu, gan galalietotājs nav rezidents Kopienas teritorijā un galalietotājam nav arī pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta Kopienas teritorijā?
- 2) Vai Direktīvas 2006/112/EK 59.a panta b) punkts tā redakcijā, kas izriet no Direktīvas 2008/8/EK 2. panta, ir jāinterpretē tādējādi, ka tādu telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanas vieta, kā aprakstīts 1) jautājumā, kas saskaņā ar Direktīvas 2006/112/EK 59. pantu tā redakcijā, kas izriet no Direktīvas 2008/8/EK 2. panta, atrodas ārpus Kopienas, var tikt pārvietota uz dalībvalsts teritoriju, neraugoties uz to, ka gan mobilo sakaru operators, kurš sniedz pakalpojumu, gan galalietotājs nav rezidents Kopienas teritorijā un galalietotājam nav arī pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta Kopienas teritorijā, tikai tāpēc, ka uz telekomunikāciju pakalpojumiem trešajā valstī neattiecas nodeva, kas ir pielīdzināma Savienības tiesībās paredzētajam pievienotās vērtības nodoklim?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 2008/8/EK (2008. gada 12. februāris), ar ko groza Direktīvu 2006/112/EEK attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas vietu (OV 2008, L 44, 11. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 12. augustā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) – Husqvarna AB/Lidl
E-Commerce International GmbH & Co. KG**

(Lieta C-607/19)

(2020/C 27/15)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītāja: Husqvarna AB

Atbildētāja: Lidl E-Commerce International GmbH & Co. KG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tādas pretpasības par ES preču zīmes atcelšanu gadījumā, kas ir celta pirms piecu gadu neizmantošanas perioda beigām, tā datuma noteikšana, kas, piemērojot Regulas par Kopienas preču zīmi ⁽¹⁾ 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu un ES Preču zīmju regulas ⁽²⁾ 58. panta 1. punkta a) apakšpunktu, ir noteicošais neizmantošanas perioda aprēķināšanai, ir regulēta Regulas par Kopienas preču zīmi un ES preču zīmes regulas noteikumos?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: Vai, aprēķinot piecu gadu neizmantošanas periodu saskaņā ar Regulas par Kopienas preču zīmi 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu un ES Preču zīmju regulas 58. panta 1. punkta a) apakšpunktu, tādas pretpasības par ES preču zīmes atcelšanu gadījumā, kas ir celta pirms piecu gadu neizmantošanas perioda beigām, ir jāņem vērā datums, kurā ir celta pretpasība, vai datums, kurā ir notikusi pēdējā apelācijas instances tiesas sēde?

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 30. augustā iesniedza Amtsgericht Hamburg (Vācija) – EU/PE Digital GmbH

(Lieta C-641/19)

(2020/C 27/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Hamburg

Pamatlietas puses

Prasītājs: EU

Atbildētāja: PE Digital GmbH

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 25. oktobra Direktīvas (ES) 2011/83 ⁽¹⁾ 14. panta 3. punkts, ņemot vērā Direktīvas 2011/83 50. apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda līguma gadījumā, kurā nav paredzēts vienots pakalpojums, bet gan no vairākām pakalpojuma daļām sastāvošs kopējs pakalpojums, “summa, kura salīdzinājumā ar pilnīgu līguma izpildi ir proporcionāla tam, kas ir izpildīts līdz brīdim, kad patērētājs informē par atteikuma tiesību izmantošanu” un kura ir jāmaksā patērētājam, ir jāaprēķina proporcionāli, ja patērētājs par kopējo pakalpojumu tiešām maksā proporcionāli, bet atsevišķas pakalpojumu daļas tiek sniegtas ar atšķirīgu izpildes laiku?
- 2) Vai Direktīvas 2011/83 14. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka summa, kuras samaksu patērētājam jāveic un “kura salīdzinājumā ar pilnīgu līguma izpildi ir proporcionāla tam, kas ir izpildīts līdz brīdim, kad patērētājs informē tirgotāju par atteikuma tiesību izmantošanu”, ir jāaprēķina tīri proporcionāli arī tad, ja pakalpojumu (tā daļas) sniedz nepārtraukti, bet līguma darbības sākumā tam ir lielāka vai mazāka vērtība patērētājam?

- 3) Vai Direktīvas 2011/83 2. panta 11. punkts un Eiropas Parlamenta un Padomes 2019. gada 20. maija Direktīvas (ES) 2019/770 ⁽²⁾ 2. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka arī tādas datnes, kas tiek sagatavotas un piegādātas kā pakalpojuma daļa kāda cita kopēja pakalpojuma ietvaros, it īpaši “digitāla pakalpojuma” Direktīvas 2019/770 2. panta 2. punkta izpratnē, tiek atzītas par “digitālu saturu” Direktīvas 2011/83 2. panta 11. punkta un Direktīvas 2019/770 2. panta 1. punkta izpratnē, līdz ar ko tirgotājs saskaņā ar Direktīvas 2011/83 16. panta m) punktu varētu anulēt atteikuma tiesības attiecībā uz šo pakalpojuma daļu, bet patērētājs, ja tirgotājs to neizmanto, varētu atsaukt līgumu kopumā un saskaņā ar Direktīvas 2011/83 14. panta 4. punkta b) apakšpunkta ii) punktu viņam nebūtu jāmaksā nekāda kompensācija par šīs pakalpojuma daļas izpildi?
- 4) Vai Direktīvas 2011/83 14. panta 3. punkts, ņemot vērā uz Direktīvas 2011/83 50. apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par pakalpojuma sniegšanu līgumā noteiktā kopējā cena Direktīvas 2011/83 14. panta 3. punkta 3. teikuma izpratnē ir “pārāk liela”, ja tā ir ievērojami lielāka kā kopējā cena, kas nolīgta ar citu patērētāju par identiska satura pakalpojumu, ko tas pats tirgotājs sniedz tādā pašā līguma termiņā un arī visos citos aspektos ar tādiem pašiem nosacījumiem?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EEK (OV 2011, L 304, 64. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem (OV 2019, L 136, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. septembrī iesniedza Landgericht Frankenthal (Vācija) – OK/Daimler AG

(Lieta C-685/19)

(2020/C 27/17)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Frankenthal

Pamatlietas puses

Prasītājs: OK

Atbildētāja: Daimler AG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 715/2007 (2007. gada 20. jūnijs) par tipa apstiprinājumu mehāniskiem transportlīdzekļiem attiecībā uz emisijām no vieglajiem pasažieru un komerciālajiem transportlīdzekļiem (“Euro 5” un “Euro 6”) un par piekļuvi transportlīdzekļa remonta un tehniskās apkopes informācijai ⁽¹⁾ 5. panta 2. punkta otrā teikuma a) apakšpunkts ir jāinterpretē un jāpiemēro tādējādi, ka nepieciešamība izmantot pārveidošanas ierīces tiesību normas izpratnē ir jāapstiprina tikai tad, ja, pat izmantojot tādu jaunāko tehnoloģiju, kāda bija pieejama attiecīgā transportlīdzekļa modeļa tipa apstiprinājuma iegūšanas brīdī, nevarēja tikt nodrošināta dzinēja aizsardzība pret bojājumiem vai nelaimes gadījumiem un droša transportlīdzekļa darbība?
- 2) Otrais jautājums gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai citu iemeslu dēļ, piemēram, ilgtermiņa pieredzes trūkuma dēļ, jaunākās tehnoloģijas nesamērīgi augsto izmaksu attiecībā pret citām tehnoloģijām, kas būtiski ietekmē pārdošanas cenu, dēļ, ir pieļaujamas atkāpes no jaunākās tehnoloģijas, kas ir pieejama tipa apstiprinājuma brīdī, izmantošanas pamatpienākuma?

Otrais jautājums gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga:

Vai, izmantojot principā atļautas tehnoloģiskas komponentes, pastāv aizliegta pārveidošanas ierīce tā sauktā “termo loga” veidā, ja dzinēja vadības sistēmā šajā ziņā saglabātie parametri ir izvēlēti tā, ka izplūdes gāzu attīrīšana

- a) izvēlēto temperatūru dēļ, ņemot vērā parasti sagaidāmās temperatūras gada lielākajā daļā
- b) citu parametru dēļ, piemēram, transportlīdzekļa pašreizējā atrašanās augstuma virs jūras līmeņa dēļ – attiecīgajos Vācijas reģionos un Eiropas iekšējā tirgū

netiek aktivizēta vai tiek tikai ierobežoti aktivizēta.

(¹) OV 2007, L 171, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 24. septembrī iesniedza Naczelny Sąd Administracyjny (Polija) – J.K./Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach

(Lieta C-703/19)

(2020/C 27/18)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Naczelny Sąd Administracyjny

Pamatlietas puses

Prasītājs: J.K.

Atbildētājs: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai “restorānu pakalpojuma” jēdziena, kam piemērojama samazināta PVN likme [Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (¹) 98. panta 2. punkts kopsakarā ar III pielikuma 12.a punktu, kopsakarā ar Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 282/2011 (2011. gada 15. marts), ar ko nosaka īstenošanas pasākumus Direktīvai 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (²), 6. pantu], tvērumā ietilpst gatavu ēdienu pārdošana tādos apstākļos, kā iesniedzējtiesā izskatāmajā lietā, proti, ja:

— pārdevējs nodrošina pircējiem infrastruktūru, kas ļauj patērēt iegādāto ēdienu uz vietas (atsevišķa telpa, kas paredzēta patēriņam, piekļuve tualetēm);

- nav specializētas viesmīļu apkalpošanas;
 - nav servisa šaurā nozīmē;
 - pasūtīšanas process ir vienkāršots un daļēji automatizēts;
 - klientam ir ierobežota iespēja personalizēt pasūtījumu.
- 2) Vai atbilde uz pirmo jautājumu ietekmē ēdienu pagatavošanas veids, kas galvenokārt ir noteiktu pusfabrikātu termiskā apstrāde un gatavu ēdienu veidošanu no pusfabrikātiem?
- 3) Vai atbildei uz pirmo jautājumu ir pietiekams, ka klientam ir potenciāla iespēja izmantot piedāvāto infrastruktūru, vai arī ir jākonstatē, ka no vidusmēra klienta skatupunkta šis elements ir pakalpojuma būtiska daļa?

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

⁽²⁾ OV 2011, L 77, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 23. septembrī iesniedza Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polija) – K.S./A.B.

(Lieta C-707/19)

(2020/C 27/19)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Pamatlietas puses

Prasītājs: K.S.

Atbildētāja: A.B.

Prejudiciālie jautājumi

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/103/EK (2009. gada 16. septembris) par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību ⁽¹⁾ 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka katrai dalībvalstij “visu vajadzīgo pasākumu” ietvaros ir jānodrošina, ka apdrošināšanas sabiedrības attiecībā uz civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu ir atbildīgas par zaudējumu pilnīgu atlīdzināšanu, tai skaitā arī par tādām zaudējumus izraisījušā notikuma sekām, kuras izpaužas kā nepieciešamība cietušā transportlīdzekli vilkt uz tā mītnes valsti un izdevumi saistībā ar nepieciešamību transportlīdzekļus novietot stāvvietā?

Ja atbilde uz iepriekš minēto jautājumu ir apstiprinoša, vai šī atbildība var tikt jebkādā veidā ierobežota ar dalībvalstu normatīvajiem aktiem?

⁽¹⁾ OV 2009, L 263, 11. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. oktobrī iesniedza Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgārija) – kriminālprocess UC un TD

(Lieta C-769/19)

(2020/C 27/20)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Spetsializiran nakazatelen sad

Pamatlietas puses

UC un TD

Prejudiciālais jautājums

Vai valsts likums, kurā apsūdzības raksta trūkumu gadījumā (ja tā saturs ir neprecīzs, nepilnīgs vai pretrunīgs) netiek pieļauta nekāda iespēja novērst šos trūkumus ar prokurora veiktiem labojumiem sagatavošanas tiesas sēdē, kurā šie trūkumi tiek konstatēti, un tā vietā tiesai tiek noteikts pienākums vienmēr izbeigt tiesvedību un nodot lietu atpakaļ prokuratūrai jauna apsūdzības raksta sagatavošanai, ir saderīgs ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/13/ES (2012. gada 22. maijs) par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā (OV 2012, L 142, 1. lpp.) 6. pantu, principu par lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā, kā paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otrajā daļā, Savienības tiesību pārākuma principu un cieņas ievērošanas principu, ja tādējādi būtiski aizkavējas kriminālprocess un trūkumus uzreiz varētu novērst tiesas sēdē?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. oktobrī iesniedza Amtsgericht Nürnberg (Vācija) – Myflyright GmbH/SunExpressGünes Ekspres Havacilik A

(Lieta C-770/19)

(2020/C 27/21)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Nürnberg

Pamatlietas puses

Prasītāja: Myflyright GmbH

Atbildētāja: SunExpressGünes Ekspres Havacilik A

Ar Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. novembra lēmumu lieta tika izslēgta no Tiesas reģistra.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 22. oktobrī iesniedza Verwaltungsgerichtshof (Austrija) – Bartosch Airport Supply Services

(Lieta C-772/19)

(2020/C 27/22)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof

Pamatlietas puses

Revīzijas sūdzības iesniedzēja: Bartosch Airport Supply Services

Atbildētāja: Zollamt Wien

Prejudiciālais jautājums

Vai kombinētās nomenklatūras ⁽¹⁾ pozīcija 8705 ir jāinterpretē tādējādi, ka ar buksēšanas stieņa iekārtu neaprikti mehāniskie transportlīdzekļi ar lidmašīnu vilkšanai paredzētu vinču ar siksas spriegotāju, kā arī to lidmašīnu stumšanai paredzētu elektrohidraulisku pacelāju ietilpst šajā pozīcijā?

⁽¹⁾ I pielikums Padomes Regulai (EEK) Nr. 2658/87 (1987. gada 23. jūlijs) par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV 1987, L 256, 1. lpp.),

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 22. oktobrī iesniedza Finanzgericht Baden-Württemberg (Vācija) – 5th AVENUE Products Trading GmbH/Hauptzollamt Singen

(Lieta C-775/19)

(2020/C 27/23)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Finanzgericht Baden-Württemberg

Pamatlietas puses

Prasītāja: 5th AVENUE Products Trading GmbH

Atbildētāja: Hauptzollamt Singen

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai maksājumi, kurus preces pircējs četru gadu garumā reizi gadā veic papildus pirkuma cenai atkarībā no saviem pārdošanas ieņēmumiem par to, ka tas var precī pārdot
 - konkrētā teritorijā,
 - absolūti pirmo reizi,

— ekskluzīvi un

— ilgstoši,

ir honorāri un licences maksas Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi ⁽¹⁾ (Muitas kodekss) 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, kuri ir jāpieskaita cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, saskaņā ar Muitas kodeksa 32. panta 5. punkta b) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka Kopienas Muitas kodeksa īstenošanas noteikumus (Muitas kodeksa īstenošanas regula) ⁽²⁾, 157. panta 2. punktu?

- 2) Vai šādas atlīdzības cenai, kas samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, attiecīgā gadījumā ir jāpieskaita tikai proporcionāli un, ja tā, tad saskaņā ar kādiem kritērijiem?

⁽¹⁾ OV 1992, L 302, 1. lpp.

⁽²⁾ Komisijas Regula (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1993, L 253, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 22. oktobrī iesniedza Administratīven sad Varna (Bulgārija) – “TEAM POWER EUROPE” EOOD/Direktor na Teritorialna direksia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna

(Lieta C-784/19)

(2020/C 27/24)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administratīven sad Varna

Pamatlietas puses

Prasītāja: “TEAM POWER EUROPE” EOOD

Atbildētājs: Direktor na Teritorialna direksia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 987/2009 ⁽¹⁾ (2009. gada 16. septembris), ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu, 14. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai varētu uzskatīt, ka pagaidu darba aģentūra parasti savu saimniecisko darbību veic dalībvalstī, kurā tā ir reģistrēta, tai būtiska daļa no saviem pakalpojumiem darbspēka nodrošināšanas jomā ir jāsniedz lietotāju uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti tajā pašā dalībvalstī?

⁽¹⁾ OV 2009, L 284, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 23. oktobrī iesniedza Landgericht Saarbrücken (Vācija) – Koch Media GmbH/HC

(Lieta C-785/19)

(2020/C 27/25)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Saarbrücken

Pamatlietas puses

Prasītāja: Koch Media GmbH

Atbildētāja: HC

Prejudiciālie jautājumi

- 1) a) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā – “Direktīva 2004/48”) 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka vajadzīgie advokāta izdevumi šajā tiesību normā ir jāsaprot kā “tiesu izdevumi” vai “citas izmaksas”, kas intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam Direktīvas 2004/48 2. panta izpratnē rodas par to, ka tas ārpustiesas kārtībā ar brīdinājumu vērsas pret šo tiesību pārkāpēju ar prasījumu par atturēšanos no pārkāpuma izdarīšanas?
- b) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) daļu ir noliedzoša, vai Direktīvas 2004/48 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā pirmā jautājuma a) daļā minētie advokāta izdevumi ir jāsaprot kā kompensācija?
- 2) a) Vai Savienības tiesības, it īpaši ņemot vērā
 - Direktīvas 2004/48 3., 13. un 14. pantu,
 - Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā ⁽²⁾ 8. pantu un
 - Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/24/EK (2009. gada 23. aprīlis) par datorprogrammu tiesisko aizsardzību ⁽³⁾ 7. pantu,
 - ir jāinterpretē tādējādi, ka intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam Direktīvas 2004/48 2. panta izpratnē principā ir tiesības uz visu pirmā jautājuma a) daļā minēto advokāta izdevumu atlīdzināšanu, katrā ziņā samērīgu un būtisku to daļu, pat ja
 - tiesību pārkāpumu ir izdarījusi fiziska persona ārpus savas profesionālās vai komerciālās darbības un

— valsts tiesiskajā regulējumā šādā situācijā ir paredzēts, ka šādi advokāta izdevumi parasti ir atlīdzināmi tikai atbilstoši samazinātai strīda summai?

- b) Ja atbilde uz otrā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša, vai otrā jautājuma a) daļā minētās Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka izņēmums no otrā jautājuma a) daļā minētā principa, saskaņā ar kuru tiesību īpašniekam ir jāatlīdzina visi pirmā jautājuma a) daļā minētie advokāta izdevumi vai katrā ziņā samērīga un būtiska to daļa, ņemot vērā citus faktorus (piemēram, darba aktualitāte, publikācijas ilgums un tas, ka fiziska persona pārkāpumu ir izdarījusi ārpus savas komerciālās vai profesionālās darbības), ir piemērojama, pat ja intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums Direktīvas 2004/48 2. panta izpratnē izpaužas datņu koplietošanā, proti, tādējādi, ka darbs tiek padarīts pieejams sabiedrībai, piedāvājot bezmaksas lejupielādi visiem dalībniekiem brīvi pieejamā apmaiņas biržā bez digitālo tiesību pārvaldības (*Digital Rights Management*)?

⁽¹⁾ OV 2004, L 157, 45. lpp.

⁽²⁾ OV 2001, L 167, 10. lpp.

⁽³⁾ OV 2009, L 111, 16. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 28. oktobrī iesniedza Landgericht Köln (Vācija) – TUIfly GmbH/EUflight.de GmbH

(Lieta C-792/19)

(2020/C 27/26)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Köln

Pamatlietas puses

Atbildētāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja: TUIfly GmbH

Prasītāja un atbildētāja apelācijas tiesvedībā: EUflight.de GmbH

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai streika gadījumā lidojuma atcelšanu vai ilgu ielidošanas kavēšanos ir izraisījuši ārkārtēji apstākļi Regulas (EK) Nr. 261/2004 ⁽¹⁾ 5. panta 3. punkta izpratnē arī tad, ja streiks tieši nav skāris attiecīgo reisu un tas būtu varējis notikt, kā plānots, tomēr streika rezultātā gaisa pārvadātāja veikto lidojumu grafika pārplānošanas pasākumu dēļ (šajā gadījumā – attiecīgajam reisam paredzētā gaisa kuģa izmantošana streika seku novēršanai) ir notikusi tā atcelšana vai kavēšanās?

- 2) Gadījumā, ja gaisa pārvadātājs var tikt atbrīvots no atbildības arī pārplānošanas pasākumu gadījumā:

Vai ir būtiski, ka pārplānošanas pasākums tika veikts jau pirms streika sākuma, kad vēl nevarēja paredzēt, kuru reisu galu galā varētu skart streika pasākumi, vai arī šāds atbrīvojums no atbildības ir iespējams arī tad, ja lidojumu grafiks tika izmainīts tikai streika laikā vai pēc tā un jau bija skaidrs, ka streiks neskāra tieši attiecīgo reisu?

- (¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 (OV 2004, L 46, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 24. oktobrī iesniedza Bundesfinanzhof (Vācija) – B-GmbH/Finanzamt D

(Lieta C-797/19)

(2020/C 27/27)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

Pamatlietas puses

Prasītāja: B-GmbH

Atbildētāja: Finanzamt D

Prejudiciālais jautājums

Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv valsts atbalsts, uz kuru attiecas šis noteikums, ja saskaņā ar dalībvalsts tiesisko regulējumu kapitālsabiedrības (pastāvīgi) zaudējumi no saimnieciskas darbības, kas tiek veikta ienākumiem nesedzot izmaksas, principā ir gan uzskatāmi par slēptu peļņas sadali, un attiecīgi tie nedrīkst samazināt kapitālsabiedrības peļņu, tomēr šīs tiesiskās sekas nevar attiecināt uz kapitālsabiedrību, kurās balsstiesību vairākums tieši vai netieši pieder publisko tiesību juridiskajām personām, uzņēmējdarbību, kas pastāvīgi rada zaudējumus, ja tās attiecīgo uzņēmējdarbību veic transporta, sociālo, kultūras, izglītības vai veselības aizsardzības apsvērumu dēļ?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 30. oktobrī iesniedza Sąd Apelacyjny w Warszawie (Polija) – SM/Mittelbayerischer Verlag KG

(Lieta C-800/19)

(2020/C 27/28)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Pamatlietas puses

Prasītājs: SM

Atbildētāja: Mittelbayerischer Verlag KG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda jurisdikcija, kura balstīta uz interešu centra piesaistes kritēriju, ir piemērojama lietā fiziskās personas prasībā par tās personisko tiesību aizsardzību gadījumā, kad interneta publikācija, kuru prasītājs uzskata par tās tiesības aizskarošu, nesatur informāciju, kura tieši vai netieši attiecas uz šo konkrēto fizisko personu, bet satur informāciju un apgalvojumus, kuri norāda uz tādas kopienas (aplūkojumā lietā – tautas) nosodāmo rīcību, kurai pieder prasītājs, ko prasītājs uzskata par personisko tiesību aizskārums?
- 2) Vai lietā par personisko tiesību materiālo un nemateriālo aizsardzību pret aizskaršanu internetā, izvērtējot Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punktā ietvertos jurisdikcijas pamatus, proti, izvērtējot, vai valsts tiesa ir tās vietas tiesa, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu, ir jāņem vērā tādi apstākļi kā:
 - lasītāju loks, kuram principā tiek adresēta tā tīmekļa vietne, kur aizskārums tika pieļauts,
 - valoda, kura tiek izmantota šajā tīmekļa vietnē un publikācijā, par kuru notiek strīds,
 - laiks, kādā tīmekļa vietnē ievietotā strīdīgā informācija, par kuru notiek strīds, bija pieejama lasītājiem,
 - individuālie prasītāja apstākļi, piemēram, prasītāja kara liktenis un tās pašreizējā sabiedriskā darbība, kuri aplūkojamā lietā tiek minēti kā faktors, kurš attaisno īpašas tiesības apstrīdēt tiesā tādu apgalvojumu izplatīšanu, kuri ir vērsti pret kolektīvu, kopienu, kurai pieder prasītājs?

⁽¹⁾ OV 2012, L 351, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 31. oktobrī iesniedza Upravni sud u Zagrebu (Horvātija) – FRANCK d.d., Zagreba/Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

(Lieta C-801/19)

(2020/C 27/29)

Tiesvedības valoda – horvātu

Iesniedzējtiesa

Upravni sud u Zagrebu

Pamatlietas puses

Prasītāja: FRANCK d.d., Zagreba

Atbildētājs: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, Zagreba

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai naudas līdzekļu piešķiršanas pakalpojums, ko sniedz prasītāja, kas nav finanšu iestāde, iekasējot vienreizēju maksu 1 % apmērā no konkrētās summas, ir uzskatāms par “kredīta piešķiršanu un kredīta starpniecību, kā arī kredīta pārvaldi, ko veic persona, kura piešķir kredītu” PVN direktīvas ⁽¹⁾ 135. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē, lai gan prasītāja līgumā formāli nav norādīta ka “aizdevējs”?
- 2) Vai vekselis jeb vērtspapīrs, ar ko vekseļa devējs apņemas izmaksāt konkrētu naudas summu personai, kura konkrētajā vērtspapīrā ir norādīta kā kreditors, vai personai, kura pēc tam ieguva šo vērtspapīru likumā paredzētajā kārtībā, ir uzskatāms par “citu tirgojamu dokumentu” PVN direktīvas 135. panta 1. punkta d) apakšpunkta nozīmē?
- 3) Vai prasītājas pakalpojums, kurš ir saistīts ar to, ka prasītāja par samaksu 1 % apmērā no vekseli norādītās summas, kuru tā iekasēja no vekseļa devēja, saņemto vekseli cedēja faktoringa sabiedrībai, bet no faktoringa sabiedrības saņemto summu cedēja vekseļa devējam un galvoja faktoringa sabiedrībai, ka vekseļa devējs samaksās no vekseļa izrietošo summu, kad tā kļūs maksājama, ir:
 - a) no PVN atbrīvots pakalpojums PVN direktīvas 135. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē [vai]
 - b) no PVN atbrīvots pakalpojums PVN direktīvas 135. panta 1. punkta d) apakšpunkta nozīmē?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 4. novembrī iesniedza Sofiyski rayonen sad (Bulgārija) – “DSK Bank” EAD un “FrontEx International” EAD

(Lieta C-807/19)

(2020/C 27/30)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Sofiyski rayonen sad

Pamatlietas puses

Pieteikuma iesniedzēja maksājuma rīkojuma procedūrā: “DSK Bank” EAD un “FrontEx International” EAD

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai apstākļi, ka valsts tiesas noslodze ir ievērojami lielāka nekā citu tās pašas instances tiesu noslodze un šīs tiesas tiesneši tāpēc nespēj vienlaikus pārbaudīt tiem iesniegtos dokumentus, pamatojoties uz kuriem ir jāizdod vai var tikt izdots rīkojums par pagaidu izpildi, un pieņemt tās nolēmumus saprātīgā termiņā, kā tāds ir uzskatāms par Savienības tiesību patērētāju tiesību aizsardzības jomā vai citu pamattiesību pārkāpumu?
- 2) Vai valsts tiesai ir jāatturas pieņemt nolēmumus, kas varētu būt izpildes pamatā, patērētājam par to neceļot iebildumus, ja tai ir pamatotas aizdomas, ka pieteikums ir balstīts uz negodīgu noteikumu patērētāju līgumā, ja no lietas materiāliem šajā ziņā neizriet neatspēkojami pierādījumi?
- 3) Ja uz otro jautājumu tiek atbildēts noliedzīgi, vai ir pieļaujams, ka valsts tiesa, ja tai ir šādas aizdomas, pieprasa papildu pierādījumus no uzņēmējdarbību veicošās līgumslēdzējās puses, lai gan tai saskaņā ar valsts tiesībām procedūrā, kurā tiek pieņemts, iespējams, izpildāms nolēmums, nav šādu pilnvaru, ja parādnieks neceļ iebildumus?
- 4) Vai ar Savienības tiesībām kopsakarā ar direktīvām par tiesību aktu saskaņošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā ieviestās prasības attiecībā uz valsts tiesas pēc savas iniciatīvas veiktu konkrētu apstākļu konstatējumu ir spēkā arī gadījumos, kad valsts likumdevējs piešķir patērētājiem papildu aizsardzību (vairāk tiesību) valsts likumā, ar kuru tiek transponēta direktīvas tiesību norma, ar kuru tiek pieļauta šādas papildu aizsardzības piešķiršana?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 12. novembrī iesniedza Varhoven administrativen sad (Bulgārija) – TC, UB/Komisija za zashtita ot diskriminatsia, VA

(Lieta C-824/19)

(2020/C 27/31)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Varhoven administrativen sad

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēji: TC, UB

Atbildētājas kasācijas tiesvedībā: Komisija za zashtita ot diskriminatsia, VA

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas par personu ar invaliditāti tiesībām 5. panta 2. punkta un Padomes Direktīvas 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju ⁽¹⁾, [2.] panta 1., 2. un 3. punkta, kā arī 4. panta 1. punkta interpretācija ļauj secināt, ka ir pieļaujams, ka persona bez redzes spējām var darboties kā tiesas piesēdētājs un piedalīties kriminālprocesos, vai arī
- 2) pastāvīgi neredzīgas personas konkrētā invaliditāte ir īpašība, kas ir īsta un izšķirīga prasība attiecībā uz tiesas piesēdētāja darbību, un tās esamība attaisno atšķirīgu attieksmi, nepamatojot diskrimināciju, kura ir balstīta uz īpašību "invaliditāte"?

⁽¹⁾ OV 2000, L 303, 16. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 15. novembrī iesniedza Tribunal de première instance de Namur (Belģija) – C.J./Région wallonne

(Lieta C-830/19)

(2020/C 27/32)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal de première instance de Namur

Pamatlietas puses

Prasītājs: C.J.

Atbildētājs: Région wallonne

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1305/2013 (2013. gada 17. decembris) par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1698/2005 ⁽¹⁾, 2., 5. un 19. pants, lasot tos kopā ar Komisijas Regulas Nr. 807/2014 (2014. gada 11. marts), ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1305/2013 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) un ievieš pārejas noteikumus ⁽²⁾, 2. pantu, ir pretrunā tam, ka šo noteikumu īstenošanas ietvaros dalībvalstis ņem vērā visu saimniecību kopumā un nevis tikai tās daļu, kas pieder gados jaunajam lauksaimniekam, vai darba vienības (DV), lai noteiktu minimālos un maksimālos robežlielumus, ja lauku saimniecības darbība tiek organizēta neregistrētas apvienības ietvaros, kurā gados jaunais lauksaimnieks iegūst vienu nedalāmu daļu un kļūst par saimniecības vadītāju, bet ne par vienīgo tās vadītāju?

⁽¹⁾ OV 2013, L 347, 487. lpp.

⁽²⁾ OV 2014, L 227, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 20. novembrī Vācijas Federatīvā Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) 2019. gada 10. septembra spriedumu lietā T-883/16 Polijas Republika/Eiropas Komisija

(Lieta C-848/19 P)

(2020/C 27/33)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji: J. Möller, D. Klebs, ko atbalsta H. Haller, advokāts, T. Heitling, advokāts, L. Reiser, advokāte, V. Vacha, advokāte)

Pārējie lietas dalībnieki: Polijas Republika, Eiropas Komisija, Latvijas Republika un Lietuvas Republika

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2019. gada 10. septembra spriedumu lietā T-883/16;
- lietu T-883/16 nodot atpakaļ izskatīšanai Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi piecus pamatus:

1. Pirmais apelācijas pamats – Enerģētikas solidaritātes princips nav juridisks kritērijs, no tā neizriet izpildes iestādes pienākumi rīkoties

Enerģētikas solidaritātes princips LESD 194. pantā kā vispārējs vadošais princips ir tikai un vienīgi politisks jēdziens un nav juridisks kritērijs.

No primāro tiesību enerģētikas solidaritātes principa nevar rasties konkrētas tiesības un pienākumi Savienībai un/vai dalībvalstīm. No šī abstraktā vadošā principa it īpaši neizriet izpildes iestāžu pienākumi, kā, piemēram, pārbaudes pienākumi Eiropas Komisijai lēmuma pieņemšanas ietvaros.

Tā kā enerģētikas solidaritātes jēdziens ir abstrakts un nenoteikts, uz to nevar atsaukties tiesā.

2. Otrais apelācijas pamats – Šajā lietā enerģētikas solidaritātes princips nebija piemērojams

Attiecībā uz Enerģētikas solidaritātes principu runa ir par skaidru ārkārtas mehānismu, kas ir piemērojams tikai izņēmuma gadījumos un, ievērojot stingrus nosacījumus, un tas nav jāņem vērā ikviena Eiropas Komisijas lēmuma pieņemšanā.

Nosacījumi, lai piemērotu ārkārtas mehānismu strīdīgā Eiropas Komisijas lēmuma 2016 C(2016)6950. gadījumā, nav izpildīti.

3. Trešais apelācijas pamats – Eiropas Komisija ir ievērojusi enerģētikas solidaritātes principu

Ciktāl enerģētikas solidaritātes princips vispār ir piemērojams strīdīgajam Eiropas Komisijas lēmumam 2016 C(2016)6950 (*quod non*), Eiropas Komisija šo principu, pieņemot lēmumu, ir ievērojusi:

Pieņemot lēmumu, Eiropas Komisija ir ņēmusi vērā ietekmi gan uz Polijas, gan arī uz Eiropas gāzes tirgu.

Vērtējot Direktīvas 2009/73/EK 36. panta pirmās daļas a) punkta nosacījumus, bija jāievēro vienīgi apgādes drošība, kas izriet no enerģētikas solidaritātes principa.

Polijas apgādes drošība nebija un nav apdraudēta.

4. Ceturtais apelācijas pamats – Enerģētikas solidaritātes princips lēmumā tieši nebija jānorāda

Strīdīgajā lēmumā 2016 C(2016)6950 nebija tiešā veidā jānorāda visi Eiropas Komisijas lēmuma pieņemšanas pamati. Nav procesuālu norāžu, kādā apmērā Eiropas administrācijai ir jāpamato savi lēmumi.

Administratīvo pasākumu pamatojumam ir jābūt redzamam tikai no pasākuma mērķa, bet nav jānosauc visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie aspekti.

Eiropas Komisijas lēmumu tiesiskums nevar būt atkarīgs no tā, vai lēmumā ir ietverti noteikti jēdzieni.

5. Piektais apelācijas pamats – Strīdīgā lēmuma 2016 C(2016)6950 neatcelšana tikai iespējamās formālas kļūdas dēļ

Pat tad, ja strīdīgais lēmums 2016 C(2016)6950 būtu formāli prettiesisks (*quod non*), tālab nebūtu jāatceļ lēmums, jo saskaņā ar LESD 263. panta otro daļu pēc satura pareizi lēmumi principā nav jāatceļ vienīgi iespējamo formālo kļūdu dēļ.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 26. novembrī Čehijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2019. gada 12. septembra spriedumu lietā T-629/17 Čehijas Republika/Komisija

(Lieta C-826/19 P)

(2020/C 27/34)

Tiesvedības valoda – čehu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Čehijas Republika (pārstāvji: M. Smolek, O. Serdula, I. Gavrilová, J. Vlášil)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Polijas Republika

Prasījumi:

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-629/17;

— atzīt par spēkā neesošu Komisijas Īstenošanas lēmumu C(2017) 4682;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu pamatu, kas attiecas uz Direktīvas 2004/18 ⁽¹⁾ 16. panta b) punkta pārkāpumu.

Pārsūdzētais spriedums esot jāatceļ, jo Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka Direktīvas 2004/18 16. panta b) punktā paredzētais izņēmums uz publiskiem līgumiem par programmas materiāliem attiecas tikai tad, ja līgumslēdzēja iestāde ir raidorganizācija. Tomēr no šīs tiesību normas formulējuma, mērķa, sistēmas un likumdošanas vēstures izrietot, ka aplūkots izņēmums ir piemērojams arī situācijā, kad raidorganizācija ir līgumslēdzēja puse kā programmas materiālu piegādātāja, kā tas bijis strīdīgo līgumu Čehijas Republikā gadījumā.

Ņemot vērā, ka finanšu korekcija, kas veikta ar Komisijas Lēmumu C(2017) 4682), bija balstīta tikai uz faktu, ka strīdīgā līguma gadījumā līgumslēdzēja iestāde nebija raidorganizācija, esot gan jāatceļ apstrīdētais spriedums, gan jāatzīst par spēkā neesošu šis lēmums.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/18/EK (2004. gada 31. marts) par to, kā koordinēt būvdarbu valsts [publisku] līgumu, piegādes valsts [publisku] līgumu un pakalpojumu valsts [publisku] līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV 2004, L 134, 114. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Vispārējās tiesas 2019. gada 3. decembra spriedums – Yieh United Steel/Komisija

(Lieta T-607/15) ⁽¹⁾

(Dempings – Ķīnas un Taivānas izcelsmes plakanu nerūsējošā tērauda auksto velmējumu imports – Galīgais antidempinga maksājums – Īstenošanas regula (ES) 2015/1429 – Regulas (EK) Nr. 1225/2009 2. panta 3. un 5. punkts (tagad Regulas (ES) 2016/1036 2. panta 3. un 5. punkts) – Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 1. un 2. punkts (tagad Regulas 2016/1036 2. panta 1. un 2. punkts) – Normālās vērtības aprēķināšana – Ražošanas izmaksu aprēķināšana – Eksportētājas valsts pašmāju patēriņam paredzētas līdzīgas preces pārdevumi)

(2020/C 27/35)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Yieh United Steel Corp. (Kaohsiung City, Taivāna) (pārstāvis: D. Luff, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: J.-F. Brakeland un A. Demeneix)

Personas, kas iestājusies lietā atbildētājas prasījumu atbalstam: Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL (Luksemburga, Luksemburga) (pārstāvji: J. Killick, G. Forwood un C. Van Haute, avocats)

Priekšmets

Prasība, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Īstenošanas Regulu (ES) Nr. 2015/1429 (2015. gada 26. augusts), ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes plakanu nerūsējošā tērauda auksto velmējumu importam (OV 2015, L 224, 10. lpp.).

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt.
- 2) Yieh United Steel Corp. sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas un Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 38, 1.2.2016.

Vispārējās tiesas 2019. gada 3. decembra spriedums – Pethke/EUIPO(Lieta T-808/17) ⁽¹⁾**(Civildienests – Ierēdņi – Novērtējuma ziņojums – Novērtējuma procedūras un apelācijas instances novērtējuma procedūras likumība – Apelācijas instances novērtētāja objektivitātes pienākums)**

(2020/C 27/36)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Ralph Pethke (Alicante, Spānija) (pārstāvis: H. Tettenborn, avocat)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji: A. Lukošūtē, piedloties B. Wägenbaur, avocat)

Priekšmets

Prasība, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt prasītāja novērtējuma ziņojumu par 2016. gadu, kā arī, ciktāl nepieciešams, atcelt EUIPO valdes 2017. gada 18. oktobra lēmumu, ar kuru ir noraidīta prasītāja sūdzība.

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Ralph Pethke novērtējuma ziņojumu par 2016. gadu un Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) valdes 2017. gada 18. oktobra lēmumu, ar ko ir noraidīta R. Pethke iesniegtā sūdzība.
- 2) EUIPO sedz savus, kā arī atlīdzina R. Pethke tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 42, 5.2.2018.

Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – August Wolff/EUIPO – Faes Farma (“DermoFaes Atopiderm”)(Lieta T-644/18) ⁽¹⁾**(Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “DermoFaes Atopiderm” reģistrācijas pieteikums – Agrāka Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “Dermowas” – Relatīvs atteikuma pamats – Sajaukšanas iespēja – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts)**

(2020/C 27/37)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Vācija) (pārstāvis: A. Thiinken, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji: J. Ivanauskas un H. O'Neill)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: *Faes Farma, SA* (*Lamiaco-Leioa*, Spānija) (pārstāvji: *A. Vela Ballesteros* un *S. Fernandez Malvar*, advokāti)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2018. gada 11. jūlija lēmumu lietā R 1305/2017-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp *D^r. August Wolff* un *Faes Farma*.

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt.
- 2) *D^r. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) un *Faes Farma, SA* tiesāšanās izdevumus, tostarp nepieciešamos izdevumus, kas iepriekš minētajai sabiedrībai radušies procesā EUIPO Apelācijas padomē.

⁽¹⁾ OV C 4, 7.1.2019.

Vispārējās tiesas 2019. gada 3. decembra spriedums – *Hästens Sängar*/EUIPO (Kvadrātu raksta attēlojums)

(Lieta T-658/18) ⁽¹⁾

(Eiropas Savienības preču zīme – Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – Grafiska preču zīme, kas attēlo kvadrātu rakstu – Absolūts atteikuma pamats – Atšķirtspējas neesamība – Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

(2020/C 27/38)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Hästens Sängar AB* (*Köping*, Zviedrija) (pārstāvji: *M. Johansson* un *R. Wessman*, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji: *A. Söder*, *H. O'Neill* un *D. Gája*)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2018. gada 8. augusta lēmumu lietā R 442/2018-2 attiecībā uz grafiskās preču zīmes, kas attēlo kvadrātu rakstu, starptautisku reģistrāciju, ko attiecina uz Eiropas Savienību.

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt.
- 2) *Hästens Sängar AB* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 25, 21.1.2019.

Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – Soundio/EUIPO – Telefónica Germany (“Vibble”)(Lieta T-665/18) ⁽¹⁾

(Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – Vārdiska preču zīme “Vibble” – Agrāka Vācijas vārdiska preču zīme “vybe” – Relatīvs atteikuma pamats – Sajaukšanas iespēja – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

(2020/C 27/39)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Soundio A/S (Drammen, Norvēģija) (pārstāvji: N. Köster un J. Albers, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji: D. Gája un H. O'Neill)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG (Diseldorf, Vācija) (pārstāvis: P. Neuwald, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas piektās padomes 2018. gada 4. septembra lēmumu lietā R 721/2018-5 attiecībā uz iebildumu procesu starp E-Plus Mobilfunk GmbH un Soundio.

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt.
- 2) Soundio A/S atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 16, 14.1.2019.

Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – Melin/Parlaments(Lieta T-726/18) ⁽¹⁾

(Institucionālās tiesības – Noteikumi par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām – Parlamentārās palīdzības piemaksa – Nepamatoti izmaksāto summu atgūšana – Pienākums norādīt pamatojumu – Lēmuma, ar kuru uzdots veikt atgūšanu, pielikuma nepaziņošana)

(2020/C 27/40)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Joëlle Mélin (Aubagne, Francija) (pārstāvis: F. Wagner, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji: S. Seyr un M. Ecker)

Priekšmets

Prasība, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2018. gada 4. oktobra lēmumu piedzīt no prasītājas summu 130 339,35 EUR apmērā, kas nepamatoti samaksāta kā parlamentārās palīdzības piemaksa, kā arī atcelt ar to saistīto 2018. gada 10. oktobra paziņojumu par parādu.

Rezolutīvā daļa

- 1) *Atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2018. gada 4. oktobra lēmumu piedzīt no Joëlle Mélin summu 130 339,35 EUR apmērā, kas nepamatoti samaksāta kā parlamentārās palīdzības piemaksa, kā arī ar to saistīto 2018. gada 10. oktobra paziņojumu par parādu.*
- 2) *Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus.*

⁽¹⁾ OV C 65, 18.2.2019.

Vispārējās tiesas 2019. gada 28. novembra spriedums – Runnebaum Invest/EUIPO – Berg Toys Beheer (“Bergsteiger”)

(Lieta T-736/18) ⁽¹⁾

(Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “Bergsteiger” reģistrācijas pieteikums – Agrākas Beniluksa vārdiska un Eiropas Savienības grafiska un vārdiska preču zīmes “BERG” – Relatīvs atteikuma pamats – Regulas (ES) 2017/1001 47. panta 1. un 2. punkts – Lūguma sniegt pierādījumus par faktisko izmantošanu pieņemamība – Sajaukšanas iespējas neesamība – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

(2020/C 27/41)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Runnebaum Invest GmbH (Diepholz, Vācija) (pārstāvis: W. Prinz, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji: J. Crespo Carrillo un H. O'Neill)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Berg Toys Beheer BV (Ede, Nīderlande) (pārstāvis: E. van Gelderen, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2018. gada 22. oktobra lēmumu lietā R 572/2018-4 attiecībā uz iebildumu procesu starp Berg Toys Beheer un Runnebaum Invest.

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas ceturtās padomes 2018. gada 22. oktobra lēmumu lietā R 572/2018-4.
- 2) EUIPO sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Runnebaum Invest GmbH tiesāšanās izdevumus.
- 3) Berg Toys Beheer BV sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 65, 18.2.2019.

Vispārējās tiesas 2019. gada 22. novembra rīkojums – Pyke/EUIPO – Paglieri (“CLIOMAKEUP”)

(Lieta T-672/18) ⁽¹⁾

(Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Iebildumu atsaukšana – Tiesvedības izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas)

(2020/C 27/42)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Pyke Srl (Milāna, Itālija) (pārstāvji: P. Roncaglia, F. Rossi, N. Parrotta un R. Perotti, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis: L. Rampini)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Paglieri SpA (Alessandria, Itālija) (pārstāvji: A. Perani un G. Ghisletti, advokāti)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas piektās padomes 2018. gada 28. augusta lēmumu lietā R 2675/2017-5 attiecībā uz iebildumu procesu starp Paglieri un Pyke.

Rezolutīvā daļa:

- 1) Izbeigt tiesvedību lietā par šo prasību.
- 2) Pyke Srl un Paglieri SpA sedz savus, kā arī katra atlīdzina pusi no Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) tiesāšanās izdevumiem.

⁽¹⁾ OV C 25, 21.1.2019.

Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. novembra rīkojums – Interling u.c./Komisija**(Lieta T-525/19 RII)**

(Pagaidu noregulējums – Programma “ES atbalsts gaisa attīrīšanai Kosovā” – Publiskā iepirkuma procedūra EuropeAid/140043/DH/WKS/XK – Lēmums noraidīt lēmuma par pretendenta izslēgšanu no procedūras turpmākajiem posmiem izpildes apturēšanu – Jauns pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu – Reglamenta 159. pants – Nepieņemamība)

(2020/C 27/43)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Interling Sh.p.k (Obiliq, Kosova), Steinmüller Engineering GmbH (Gummersbach, Vācija), Deling d.o.o. za proizvodnju, promet i usluge (Tuzla, Bosnija un Hercegovina), ZM-Vikom d.o.o. za proizvodnju, konstrukcije i montažu (Šibenik, Horvātija) (pārstāvis: R. Spielhofen, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: B. Bertelmann, J. Estrada de Solà un M. Kellerbauer)

Priekšmets

Pieteikums, kas iesniegts atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 159. pantam un ar ko lūgts apturēt izpildi Eiropas Komisijas 2019. gada 29. jūnija lēmumam par prasītājas izslēgšanu no iepirkuma procedūras turpmākajiem posmiem un tās neiekļaušanu atlasi pretendentu sarakstā publiska iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā attiecībā uz programmu “ES atbalsts gaisa attīrīšanai Kosovā”, ar kuru paredzēts samazināt putekļus un NOx izmešus “Kosovo B” spēkstacijas B1 un B2 blokos (EuropeAid/140043/DH/WKS/XK).

Rezolutīvā daļa

- 1) Pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt.
- 2) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

Prasība, kas celta 2019. gada 25. oktobrī – PNB Banka u.c./ECB**(Lieta T-730/19)**

(2020/C 27/44)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: PNB Banka AS (Rīga, Latvija) un 10 citi prasītāji (pārstāvis: O. Behrends, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt ECB 2019. gada 15. augusta lēmumu par to, ka banka X kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, un
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības atbalstam prasītāji izvirza trīspadsmit prasības pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšana neietilpstot ECB kompetencē.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums esot nepieļaujama veida lēmums.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB esot sagrozījusi faktus un pārkāpusi savu pienākumu neitrāli un objektīvi izvērtēt visus nozīmīgos faktus.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauti procesuālie pārkāpumi, jo tas esot balstīts uz pretiesisku pārbaudi uz vietas.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts samērīguma princips.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā neesot sniegts atbilstošs pamatojums.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāptas prasītāju tiesības tikt uzklausi.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums esot balstīts uz pretiesiskiem ECB iebildumiem pret bankas X iegūšanu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.
10. Ar desmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpti tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības principi.
11. Ar vienpadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts *nemo auditur* princips.
12. Ar divpadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauti procesuālie pārkāpumi, jo ECB neesot veikusi pienācīgus pasākumus, lai novērstu interešu konflikta situācijā esošo amatpersonu ietekmi.
13. Ar trīspadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB esot pieļāvusi *détournement de pouvoir* [pilnvaru nepareizu izmantošanu].

Prasība, kas celta 2019. gada 25. oktobrī – PNB Banka u.c./VNV

(Lieta T-732/19)

(2020/C 27/45)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: PNB Banka AS (Rīga, Latvija) un 10 citi prasītāji (pārstāvis: O. Behrends, advokāts)

Atbildētāja: Vienotā neregulējuma valde (VNV)

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt VNV 2019. gada 15. augusta lēmumu attiecībā uz banku X, kurš ir publiskots ar šī paša datuma paziņojumu presei un paziņojumu, kas ietver lēmuma kopsavilkumu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības atbalstam prasītāji izvirza četrpadsmit prasības pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšana neietilpa VNV kompetencē.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums esot nepieļaujama veida lēmums.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļautas vairākas kļūdas saistībā ar ECB vērtējumu par jēdzienu "kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīgs".
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļautas vairākas kļūdas saistībā ar turpmākiem VNV lēmumiem.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauti procesuālie pārkāpumi, jo tas esot balstīts uz prettiesisku pārbaudi uz vietas.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts samērīguma princips.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā neesot sniegts atbilstošs pamatojums.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāptas prasītāju tiesības tikt uzklausi.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums esot balstīts uz prettiesiskiem ECB iebildumiem pret bankas X iegūšanu.
10. Ar desmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.
11. Ar vienpadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpti tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības principi.
12. Ar divpadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā neesot ņemts vērā, ka prasītāja situācija lielā mērā esot ECB neatbilstīgas rīcības rezultāts.
13. Ar trīspadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauti procesuālie pārkāpumi, jo tas esot balstīts uz ECB izvērtējumu un ECB neesot veikusi pienācīgus pasākumus, lai novērstu interešu konflikta situācijā esošo amatpersonu ietekmi.
14. Ar četrpadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka VNV esot pieļāvusi *détournement de pouvoir* [pilnvaru nepareizu izmantošanu].

Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Laird/Komisija**(Lieta T-740/19)**

(2020/C 27/46)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Laird Ltd* (Londona, Apvienotā karaliste) (pārstāvji: *C. Quigley, Barrister*, un *D. Gillespie, Solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu C(2019) 2526 *final* (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896;
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- vēl pakārtotāk, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu attiecībā uz jebkuru valsts atbalstu, kas piešķirts pirms 2017. gada 24. novembra, ciktāl tas ir piemērojams prasītājam;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma 1. punkts esot prettiesisks šādu iemeslu dēļ, ciktāl tas attiecas uz konstatējumu, ka grupu finansēšanas atbrīvojums (*GFE*) ir (ekonomiska) priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, kas tostarp izrietot no:
 - i. tā, ka Komisija nav ņēmusi vērā vēsturisko kontekstu, kāds bija kontrolētu ārvalstu uzņēmumu (*CFC*) normu ieviešanai AK uzņēmuma ienākuma nodokļa sistēmā; AK noteiktos ierobežojumus ES tiesību, it īpaši brīvības veikt uzņēmējdarbību, piemērošanas laikā; *CFC* normu struktūras teritoriālos un politiskos iemeslus, kas ieviesti ar 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*]; un dalībvalstu, tostarp Apvienotās Karalistes, nodokļu suverenitātes apmēru *CFC* normu pieņemšanā.
 - ii. Komisijas apgalvojuma, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļas fakultatīvais raksturs esot labvēlīga attieksme, kas ir pamatā priekšrocības izveidei.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma 1. punkts esot prettiesisks šādu iemeslu dēļ, ciktāl tas attiecas uz konstatējumu, ka *GFE* ir selektīva priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, kas tostarp izrietot no šādiem faktiem:
 - i. Attiecībā uz atbilstošo atsauces sistēmu:
 - a. No tā, ka Komisija esot kļūdaini identificējusi atsauces sistēmu kā tādu, kuru veido tikai *CFC* normas un/vai tikai 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] likuma 9.A sadaļas 5. nodaļa;
 - b. no Komisijas kļūdaini noteiktā atsauces sistēmas mērķa, proti, tikai nodokļa uzlikšana ienākumiem, kuri rodas no darbībām AK, un aktīviem, kas samāksloti ir tikuši aizvadīti no AK, pienācīgi neņemot vērā to, vai atbilstošie mērķpārskaitījumi faktiski izraisa AK nodokļu bāzes izzušanu.

- ii. Attiecībā uz atkāpes no atsaucē sistēmas noteikšanu:
 - a. no Komisijas kļūdainā būtiska personāla funkciju atbilstības un svarīguma novērtējuma;
 - b. no Komisijas kļūdainā novērtējuma par kvalificējošo aizdevuma attiecību un aizdevumu salīdzināmību (i) attiecībā uz ar AK rezidenti saistītām personām un (ii) trešajām personām;
 - c. no Komisijas prettiesiskās balstīšanās uz Padomes Direktīvu (ES) 2016/1164; ⁽¹⁾
 - d. no fakta, ka Komisijas vērtējums par salīdzināmiem riskiem atbrīvoto un neatbrīvoto kategoriju uzņēmējdarbības brīvības pārkāpšanai bija kļūdainš.
- iii. Attiecībā uz iespējamās atkāpes pamatojumu:
 - a. no Komisijas nepareizā lēmuma, ka pamatojums saistībā ar nepieciešamību sistēmai būt pārvaldāmai un administrējama neattiecas uz būtiska personāla funkcijām;
 - b. no Komisijas nepareizā lēmuma, ka GFE nebija pamatots ar atsauci uz atbilstību uzņēmējdarbības brīvībai.
- 3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma 2. pants esot prettiesisks tādēļ, ka ir pārkāpta tiesiskā palāvība un tiesiskās drošības un samērīguma principi. Pakārtoti, tiek argumentēts, ka nebūtu jāpiespriež atgūt līdzekļus attiecībā uz jebkuru atbalstu, kas saņemts caur GFE pirms 2017. gada 24. novembra, kad Komisija ir publicējusi savu lēmumu [par procedūras uzsākšanu].

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Sedgwick Overseas/Komisija

(Lieta T-741/19)

(2020/C 27/47)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Sedgwick Overseas Ltd* (Londona, Apvienotā Karaliste) (pārstāvis: *M. Anderson, Solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu C(2019) 2526 *final* (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz CFC grupas finansēšanas atvieglojumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, izdot rīkojumu, ka, nosakot atgūstamā valsts atbalsta summu, jebkurā gadījumā jāņem vērā zaudējumi, atvieglojumi vai atbrīvojumi, kuri bija pieejami prasītājam (automātiski, tiem piesakoties vai izvēloties) laikā, kad tas pieteicies grupas finansēšanas atvieglojumam (GFE), vai kuri būtu bijuši tajā laikā pieejami prasītājam, ja tas nebūtu lūdzis GFE, pat ja pašreiz saskaņā ar AK prasītāja piekļuvei šiem zaudējumiem, atvieglojumiem vai atbrīvojumiem tiesībām ir iestājies noilgums to pieprasīšanai vai izmantošanai; un
- piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja nav pierādījusi, ka grupas finansēšanas atvieglojums (*GFE*) ir priekšrocība. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja neesot pierādījusi, ka katrā gadījumā, kad ir lūgts piemērot *GFE*, ir bijusi priekšrocība. Tālāk prasītājs apgalvo, ka tas izvēlēties lūgt *GFE* atbrīvojumu, neizvērtējot to, vai viņa atbildība būtu varējusi būt mazāka, ja tas būtu veicis analīzi atbilstoši būtiska personāla funkciju (turpmāk tekstā – “*SPF tests*”) testam saskaņā ar 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act*] 9.A sadaļas 5. nodaļu.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbalstu neesot piešķirusi valsts vai tas neesot piešķirts no valsts līdzekļiem. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja neesot pierādījusi, ka lūgums piešķirt *GFE* ir noteikti izraisījis AK uzņēmumu ienākuma nodokļa samazināšanu.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka *GFE* nedod priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja esot kļūdījies:
 - (i) definējot atsaucies sistēmu pārāk šauri kā 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas normas un nevis kā plašāku AK uzņēmuma ienākuma nodokļa sistēmu;
 - (ii) nesaprotot, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļa nav atkāpe no 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 5. nodaļas;
 - (iii) un neatzīstot, ka pat ja 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļa būtu atkāpe no 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 5. nodaļas, to pamato 9.A sadaļas raksturs un vispārējā struktūra.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka *GFE* neietekmējot tirdzniecību starp dalībvalstīm. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja esot kļūdījies, secinot, ka *GFE* ir ietekmējis multinacionālo grupu veikto izvēli attiecībā uz to finanšu funkciju īstenošanas vietu un galveno biroju ES iekšienē.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka *GFE* nekropļojot vai neapdraudot izkropļot konkurenci. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja neesot pierādījusi, ka lūgums piešķirt *GFE* noteikti ir izraisījis AK uzņēmumu ienākuma nodokļa samazināšanu.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apgalvotā atbalsta atgūšana būšot pretrunā vispārējiem ES tiesību principiem. Prasītājs apgalvo, ka, tā kā būtiska personāla funkciju testam pietrūkstot juridiskās drošības, AK bija novērtēšanas brīvība atrisināt šo nedrošību un ka atbildētāja esot pārkāpusi savu pienākumu īstenot pilnīgu analīzi par visiem atbilstošajiem faktoriem. Izdodot rīkojumu par atbalsta atgūšanu, atbildētāja esot rīkojusies pretēji Padomes Regulas (ES) 2015/1589 (¹) 16. panta 1. punktam, kurā ir aizliegts atgūt atbalstu, ja atgūšana ir pretrunā ES tiesību vispārējiem principiem.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka selektīvā priekšrocība izzustu un līdzekļi nebūtu jāatgūst, ja AK ar atpakaļejošu spēku attiecinātu *GFE* uz augšupējiem aizdevumiem un aizdevumiem trešajām personām. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja neesot atzinusi, ka šādu darbību veikšana būtu novērsusi jebkuru selektīvo priekšrocību (pieņemot uz brīdi, ka tāda pastāv) un šādā gadījumā nerastos nelikumīgs valsts atbalsts, kas ir jāatgūst saskaņā ar ES tiesībām.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, nosakot atgūstamā valsts atbalsta summu, jebkurā gadījumā jāņem vērā zaudējumi, atvieglojumi vai atbrīvojumi, kas bija pieejami prasītājam (tiem piesakoties, to izvēloties vai automātiski) laikā, kad tas lūdzis piemērot *GFE*, vai kuri būtu bijuši tajā laikā pieejami prasītājam, ja tas nebūtu lūdzis *GFE*, pat ja pašreiz saskaņā ar AK tiesībām piekļuve šiem zaudējumiem, atvieglojumiem vai atbrīvojumiem ir iestāties noilgums. Prasītājs apgalvo, ka šāda ir pareiza apstrīdētā lēmuma 203. apsvēruma interpretācija, bet, tā kā tas nav interpretēts šādi, apstrīdētais lēmums ir kļūdainš tādēļ, ka šādu zaudējumu, atvieglojumu vai atbrīvojumu neņemšana vērā novestu pie atbalsta summas pārrēķina, kas radītu traucējumus iekšējā tirgū.

9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja neesot norādījusi pamatojumu saistībā ar kvalificējošo līdzekļu atbrīvojumu un saskaņotu procentu atbrīvojumu un neesot veikusi pilnīgu visu atbilstošu faktoru analīzi. Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja neesot nošķīrusi trīs dažādus atbrīvojumus atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9. nodaļai, kas darbojas neatkarīgā veidā, un neesot sapratusi, ka kvalificējošo līdzekļu atbrīvojums un saskaņotu procentu atbrīvojums neaizstāj būtiska personāla funkciju testu, un ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9. nodaļā pastāvošais saskaņotu procentu atbrīvojums parādot, ka atbildētāja ir kļūdījusies, definējot atsauces sistēmu pārāk šauri kā 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas normas un nevis kā plašāku AK uzņēmuma ienākuma nodokļa sistēmu.

(¹) Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.)

Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Chemring Group un CHG Overseas/Komisija

(Lieta T-742/19)

(2020/C 27/48)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Chemring Group plc (Romsey, Apvienotā Karaliste) un CHG Overseas Ltd (Romsey) (pārstāvji: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, jurists, un K. Desai, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka nav bijis prettiesiska valsts atbalsta, atcelt Komisijas Lēmuma C(2019) 2526 *final* (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz CFC grupas finansēšanas atvieglojumu, 1. pantu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka pastāv prettiesisks valsts atbalsts; un noraidīt prasību, lai AK atgūtu apgalvoti prettiesisko valsts atbalstu, kas prasītājam ir izmaksāts šajā kontekstā (apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pants);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu, jo tajos tiek pieprasīts, lai AK atgūtu apgalvoto valsts atbalstu no prasītājam; un
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājam radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārpratusi AK kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) normu kontekstu, mērķi un darbības veidu attiecībā uz rīcību ar netirdzniecības finansiālo peļņu. Komisijas secinājumi apstrīdētajā lēmumā balstoties uz kumulatīvām acīmredzamām kļūdām. It īpaši – Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas savā izpratnē par vispārējo AK nodokļu sistēmu, par CFC sistēmas mērķiem, par specifisko grupas finansēšanas atvieglojuma (GFE) apjomu un kvalificējošo aizdevuma attiecību definīciju.

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini ataino grupas finansēšanas atvieglojumu kā nodokļu atvieglojumu un attiecīgi – kā priekšrocību. Saistībā ar netirdzniecības finanšu peļņu grupas finansēšanas atvieglojums ir nodokļu norma un daļa no CFC normu robežu definīcijas, nevis selektīva priekšrocība. Komisija neesot sniegusi kvantitatīvu analīzi, lai parādītu, ka tā ir priekšrocība, un, nepastāvot pārliecinošiem pierādījumiem, ka strīdīgā pasākuma rezultātā rodas priekšrocība, apstrīdētais lēmums nevarot palikt spēkā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucēs sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un kļūdaini identificējusi CFC normas kā atšķirīgu normu kopumu, kas ir nošķirtas no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas. Komisija esot nepareizi sapratusi CFC normu mērķi un neesot ievērojusi AK rīcības brīvību.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas valsts atbalsta analīzē un esot piemērojusi nepareizos testus, izvērtējot salīdzināmības jautājumu. Komisija neesot atzinusi, ka pastāv dažādi riska līmeņi AK nodokļu bāzei attiecībā uz aizdevumu grupas vienībai, kurai nodokļi tiek uzlikti AK, un attiecībā uz aizdevumu tādai grupas vienībai, kas nav apliekama ar nodokļiem AK, un esot iracionāli secinājusi, ka aizdevums grupas iekšienē ir pielīdzināts aizdevumam trešajai personai.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi *prima facie* ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 5. nodaļā norādītajā hipotētiskajā situācijā ir “AK saistītā kapitāla” tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus, un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, Komisija apgalvo, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja būtiska personāla funkciju testa rezultātā CFC maksājums ir jāpiemēro atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 5. nodaļai. Patiesībā būtiska personāla funkciju testu ir pārmērīgi grūti piemērot praksē, kā dēļ Komisijai esot bijis jāsecina, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 9. nodaļa ir attaisnojama arī šī testa apstākļos, un jāsecina, ka valsts atbalsts nepastāv.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu saglabāts spēkā, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājam, pārkāps ES tiesību pamatprincipus, ieskaitot uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītāju gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā ES tiesību pamatprincipiem.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot norādījusi atbilstošus iemeslus būtiskiem elementiem, tādiem kā secinājumam, ka CFC maksājums atbilstoši AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 5. nodaļai varētu tikt piemērots, bez grūtībām un bez nesamērīga sloga izmantojot būtiska personāla funkciju testu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā laika posmā. Neesot saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Hyperion Insurance Group un HIG Finance/Komisija**(Lieta T-743/19)**

(2020/C 27/49)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Hyperion Insurance Group Ltd (Londona, Apvienotā Karaliste) un HIG Finance Ltd (Londona) (pārstāvji: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, jurists, un K. Desai, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka nav bijis prettiesiska valsts atbalsta, atcelt Komisijas Lēmuma C(2019) 25 26final (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, 1. pantu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka pastāv prettiesisks valsts atbalsts, un noraidīt prasību, lai AK atgūtu apgalvoti prettiesisko valsts atbalstu, kuru prasītājas saņēmušas šajā sakarā (apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pants);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu, jo tajos tiek pieprasīts, lai AK atgūtu apgalvoto valsts atbalstu; un
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājam radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārpratusi AK kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) normu kontekstu, mērķi un darbības veidu attiecībā uz rīcību ar netirdzniecības finansiālo peļņu. Komisijas secinājumi apstrīdētajā lēmumā balstoties uz kumulatīvām acīmredzamām kļūdām. It īpaši – Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas savā izpratnē par vispārējo AK nodokļu sistēmu, par CFC sistēmas mērķiem, par specifisko grupas finansēšanas atvieglojuma (GFE) apjomu un pieļaujamo aizdevuma attiecību definīciju.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini atainojot grupas finansēšanas atvieglojumu kā nodokļu atvieglojumu un attiecīgi – kā priekšrocību. Saistībā ar netirdzniecības finanšu peļņu grupas finansēšanas atvieglojums ir nodokļu norma un daļa no CFC normu robežu definīcijas, nevis selektīva priekšrocība. Komisija neesot sniegusi kvantitatīvu analīzi, lai parādītu, ka tā ir priekšrocība, un, nepastāvot pārliecinošiem pierādījumiem, ka strīdīgā pasākuma rezultātā rodas priekšrocība, apstrīdētais lēmums nevarot palikt spēkā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucies sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un kļūdaini identificējusi CFC normas kā atšķirīgu normu kopumu, kas ir nošķirtas no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas. Komisija esot nepareizi sapratusi CFC normu mērķi un neesot ievērojusi AK rīcības brīvību.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas valsts atbalsta analīzē un esot piemērojusi nepareizos testus, izvērtējot salīdzināmības jautājumu. Komisija neesot atzinusi, ka pastāv dažādi riska līmeņi AK nodokļu bāzei atkarībā no tā, vai aizdevums ir grupas vienībai, kurai nodokļi tiek uzlikti AK, vai tādai grupas vienībai, kas nav apliekama ar nodokļiem AK, un esot neracionāli secinājusi, ka aizdevums grupas iekšienē ir pielīdzināms aizdevumam trešajai personai.

5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi *prima facie* ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu atbilstoši hipotētiskajai situācijai 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 5. nodaļā ir “AK saistītā kapitāla” tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus, un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, Komisija apgalvo, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja būtiska personāla funkciju testa rezultātā CFC maksājums ir jāpiemēro atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] likuma 9.A sadaļas 5. nodaļai. Patiesībā būtiska personāla funkciju testu ir pārmērīgi grūti piemērot praksē, tādēļ Komisijai esot bijis jāsecina, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļa ir attaisnojama arī šī testa apstākļos, un jāsecina, ka valsts atbalsts nepastāv.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu saglabāts spēkā, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājam, pārkāps ES tiesību pamatprincipus, ieskaitot uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītāju gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā ES tiesību pamatprincipiem.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot norādījusi atbilstošus iemeslus būtiskiem elementiem, tādiem kā secinājumam, ka CFC maksājums atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act*] 9.A sadaļas 5. nodaļai varētu tikt piemērots, bez grūtībām un bez nesamērīga sloga izmantojot SPF testu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā laika posmā. Neesot saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā, un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – Spirax-Sarco Engineering un Spirax-Sarco Overseas/Komisija

(Lieta T-745/19)

(2020/C 27/50)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Spirax-Sarco Engineering plc* (Cheltenham, Apvienotā Karaliste) un *Spirax-Sarco Overseas Ltd* (Cheltenham) (pārstāvji: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, jurists, un K. Desai, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka nav bijis prettiesiska valsts atbalsta, atcelt Komisijas Lēmuma C(2019) 2526 *final* (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz CFC grupas finansēšanas atvieglojumu, 1. pantu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka pastāv prettiesisks valsts atbalsts; un noraidīt prasību, lai AK atgūtu prasītājam šajā sakarā izmaksāto apgalvoti prettiesisko valsts atbalstu (apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pants);

- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu, ciktāl tajos tiek pieprasīts, lai AK atgūtu apgalvoto valsts atbalstu no prasītājām; un
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlidzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājām radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārpratusi AK kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) normu kontekstu, mērķi un darbības veidu attiecībā uz rīcību ar netirdzniecības finansiālo peļņu. Komisijas secinājumi apstrīdētajā lēmumā balstoties uz kumulatīvām acīmredzamām kļūdām. It īpaši – Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas savā izpratnē par vispārējo AK nodokļu sistēmu, par CFC sistēmas mērķiem un par specifisko grupas finansēšanas atvieglojuma (GFE) un kvalificējošo aizdevuma attiecību apjomu.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini esot atainojusi grupas finansēšanas atvieglojumu kā nodokļu atvieglojumu un attiecīgi – kā priekšrocību. Attiecībā uz netirdzniecības finanšu peļņu – grupas finansēšanas atvieglojums ir nodokļu norma un daļa no CFC normu robežu definīcijas, nevis selektīva priekšrocība. Komisija nav sniegusi kvantitatīvu analīzi, lai parādītu, ka tā ir priekšrocība, un, nepastāvot pārliecinošiem pierādījumiem, ka strīdīgā pasākuma rezultātā rodas priekšrocība, apstrīdētais lēmums nevar palikt spēkā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucē sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un kļūdaini identificējusi CFC normas kā atšķirīgu normu kopumu, kas ir nošķirtas no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas. Komisija neesot pareizi sapratusi CFC normu mērķi un neesot ievērojusi AK rīcības brīvību.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas valsts atbalsta analīzē un esot piemērojuši nepareizos testus, izvērtējot salīdzināmības jautājumu. Komisija neesot atzinusi, ka attiecībā uz AK nodokļu bāzei pastāv dažādi riska līmeņi saistībā ar aizdevumu ar AK nodokļiem apliekamai grupas vienībai un saistībā ar aizdevumu tādai grupas vienībai, kas nav apliekama ar nodokļiem AK, un neracionāli secinājusi, ka aizdevums grupas iekšienē ir pielīdzināms aizdevumam trešajai personai.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi *prima facie* ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] hipotētiskajai 5. nodaļai ir "AK saistītā kapitāla" tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus – un nesniedzot pienācīgu pamatojumu – Komisija apgalvo, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] likuma 9.A sadaļas 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja būtiska personāla funkciju testa rezultātā CFC maksājums ir jāpiemēro atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] likuma 5. nodaļai. Patiesībā būtiska personāla funkciju testu esot pārmērīgi grūti piemērot praksē, līdz ar to Komisijai esot bijis jāsecina, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 9. nodaļa ir attaisnojama arī atbilstoši šim testam un ka valsts atbalsts nepastāv.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu saglabāts, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājām, pārkāptu ES tiesību pamatprincipus, tostarp uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītāju gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā Savienības tiesību pamatprincipiem.

8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot norādījusi atbilstošus iemeslus apstrīdētā lēmuma būtiskiem elementiem, tādiem kā secinājumam, ka CFC maksājums atbilstoši AK 2010. gada Nodokļu politikas (starp-
tautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 5. nodaļai varētu
tikt piemērots, bez grūtībām un bez nesamērīga sloga izmantojot būtiska personāla funkciju testu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai
Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā
laikā. Nav saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā
lietā un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 31. oktobrī – DS Smith un DS Smith International/Komisija

(Lieta T-747/19)

(2020/C 27/51)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *DS Smith plc* (Londona, Apvienotā Karaliste) un *DS Smith International Ltd* (Londona) (pārstāvji: *C. McDonnell, Barrister*,
B. Goren, Solicitor, *M. Peristeraki*, jurists, un *K. Desai, Solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka nav bijis prettiesiska valsts atbalsta, atcelt Komisijas 2019. gada 2. aprīļa Lēmuma par valsts atbalstu SA.44896, ko īsteno-
jusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) grupas finansēšanas atvieglojumu, 1. pantu, ciktāl tajā ir
konstatēts, ka pastāv prettiesisks valsts atbalsts; un noraidīt prasību, lai AK atgūtu apgalvoti prettiesisko valsts atbalstu, kas prasītā-
jām ir izmaksāts šajā kontekstā (apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pants);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu, jo tajos tiek pieprasīts, lai AK atgūtu apgalvoto valsts atbalstu no prasītājiem; un
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājiem radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārpratusi AK kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) normu kon-
tekstu, mērķi un darbības veidu attiecībā uz rīcību ar netirdzniecības finansiālo peļņu. Komisijas secinājumi apstrīdētajā
lēmumā balstoties uz kumulatīvām acīmredzamām kļūdām. It īpaši – Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas savā
izpratnē par vispārējo AK nodokļu sistēmu, par CFC sistēmas mērķiem, par specifisko grupas finansēšanas atvieglojuma (GFE)
apjomu un kvalificējošo aizdevuma attiecību definīciju.

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini atainojot grupas finansēšanas atvieglojumu kā nodokļu atvieglojumu un attiecīgi – kā priekšrocību. Saistībā ar netirdzniecības finanšu peļņu grupas finansēšanas atvieglojums ir nodokļu norma un daļa no CFC normu robežu definīcijas, nevis selektīva priekšrocība. Komisija neesot sniegusi kvantitatīvu analīzi, lai parādītu, ka tā ir priekšrocība, un, nepastāvot pārliecinošiem pierādījumiem, ka strīdīgā pasākuma rezultātā rodas priekšrocība, apstrīdētais lēmums nevar palikt spēkā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucēs sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un kļūdaini identificējusi CFC normas kā atšķirīgu normu kopumu, kas ir nošķirtas no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas. Komisija esot nepareizi sapratusi CFC normu mērķi un neesot ievērojusi AK rīcības brīvību.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas valsts atbalsta analīzē un esot piemērojusi nepareizos testus, izvērtējot salīdzināmības jautājumu. Komisija neesot atzinusi, ka pastāv dažādi riska līmeņi AK nodokļu bāzei, ja aizdevums ir grupas vienībai, kurai nodokļi tiek uzlikti AK, vai ja aizdevums ir tādai grupas vienībai, kas nav apliekama ar nodokļiem AK, un neracionāli secinājusi, ka aizdevums grupas iekšienē ir pielīdzināms aizdevumam trešajai personai.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi *prima facie* ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi tam, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu minētās 9.A sadaļas 5. nodaļā norādītajā hipotētiskajā situācijā ir "AK saistītā kapitāla" tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus, un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, Komisija apgalvo, ka minētā 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja CFC maksājums ir jāpiemēro būtiska personāla funkciju (SPF) testa rezultātā atbilstoši šai 5. nodaļai. Proti, tā kā būtiska personāla funkciju testu ir pārmērīgi grūti piemērot praksē, tādēļ Komisijai bija jāsecina, ka minētā 9. nodaļa ir attaisnojama arī šī testa apstākļos, un tādēļ jāsecina, ka valsts atbalsts nepastāv.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu atstāts spēkā, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājam, pārkāps ES tiesību pamatprincipus, ieskaitot uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītāju gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā ES tiesību pamatprincipiem.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot norādījusi atbilstošus iemeslus būtiskiem elementiem, tādiem kā secinājumam, ka CFC maksājums atbilstoši minētajai 5. nodaļai varētu tikt piemērots, bez grūtībām un bez nesamērīga sloga izmantojot būtiska personāla funkciju testu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā laika posmā. Nesot saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā, un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 1. novembrī – The Vitec Group/Komisija**(Lieta T-748/19)**

(2020/C 27/52)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *The Vitec Group plc (Richmond, Apvienotā Karaliste)* (pārstāvji: *C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, jurists, un K. Desai, Solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka nav bijis prettiesiska valsts atbalsta, atcelt Komisijas 2019. gada 2. aprīļa Lēmuma par valsts atbalstu SA.44896, ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) grupas finansēšanas atvieglojumu, 1. pantu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka pastāv prettiesisks valsts atbalsts; un noraidīt prasību, lai AK atgūtu apgalvoti prettiesisko valsts atbalstu, kas prasītājai ir izmaksāts šajā kontekstā (apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pants);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu, jo tajos tiek pieprasīts, lai AK atgūtu apgalvoto valsts atbalstu no prasītājas; un
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājai radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārpratusi AK kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) normu kontekstu, mērķi un darbības veidu attiecībā uz rīcību ar netirdzniecības finansiālo peļņu. Komisijas secinājumi apstrīdētajā lēmumā balstoties uz kumulatīvām acīmredzamām kļūdām. It īpaši – Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas savā izpratnē par vispārējo AK nodokļu sistēmu, par CFC sistēmas mērķiem, par specifisko grupas finansēšanas atvieglojuma (GFE) apjomu un kvalificējošo aizdevuma attiecību definīciju.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini atainojot grupas finansēšanas atvieglojumu kā nodokļu atvieglojumu un attiecīgi – kā priekšrocību. Saistībā ar netirdzniecības finanšu peļņu grupas finansēšanas atvieglojums ir nodokļu norma un daļa no CFC normu robežu definīcijas, nevis selektīva priekšrocība. Komisija nav sniegusi kvantitatīvu analīzi, lai parādītu, ka tā ir priekšrocība, un, nepastāvot pārliecinošiem pierādījumiem, ka strīdīgā pasākuma rezultātā rodas priekšrocība, apstrīdētais lēmums nevar palikt spēkā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucē sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un kļūdaini identificējusi CFC normas kā atšķirīgu normu kopumu, kas ir nošķirtas no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas. Komisija nesot nepareizi sapratusi CFC normu mērķi un neesot ievērojusi AK rīcības brīvību.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas valsts atbalsta analīzē un esot piemērojusi nepareizos testus, izvērtējot salīdzināmības jautājumu. Komisija neesot atzinusi, ka pastāv dažādi riska līmeņi AK nodokļu bāzei atkarībā no tā, vai aizdevums ir grupas vienībai, kurai nodokļi tiek uzlikti AK, vai tādai grupas vienībai, kas nav aplikama ar nodokļiem AK, un neracionāli secinājusi, ka aizdevums grupas iekšienē ir pielīdzināms aizdevumam trešajai personai.

5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi *prima facie* ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi tam, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu atbilstoši minētās 9.A sadaļas 5. nodaļā norādītajā hipotētiskajā situācijā ir "AK saistītā kapitāla" tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus, un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, Komisija apgalvo, ka minētā 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja CFC maksājums ir jāpiemēro būtiska personāla funkciju (SPF) testa rezultātā atbilstoši šai 5. nodaļai. Proti, tā kā būtiska personāla funkciju testu ir pārmērīgi grūti piemērot praksē, tādēļ Komisijai esot bijis jāsecina, ka minētā 9. nodaļa ir attaisnojama arī šī testa apstākļos, un tādēļ jāsecina, ka valsts atbalsts nepastāv.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu atstāts spēkā, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājas, pārkāps ES tiesību pamatprincipus, ieskaitot uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītājas gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā ES tiesību pamatprincipiem.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot norādījusi atbilstošus iemeslus būtiskiem elementiem, tādiem kā secinājumam, ka CFC maksājums atbilstoši minētajai 5. nodaļai varētu tikt piemērots, bez grūtībām un bez nesamērīga sloga izmantojot būtiska personāla funkciju testu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā laika posmā. Neesot saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā, un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 4. novembrī – Reckitt Benckiser Investments u.c./Komisija

(Lieta T-751/19)

(2020/C 27/53)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Reckitt Benckiser Investments Ltd (Slough, Apvienotā Karaliste) un 5 citi prasītāji (pārstāvji: C. Quigley, Barrister, P. Halford un A. Langley, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu par valsts atbalstu SA.44896 (2019. gada 2. aprīlis), ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz CFC grupas finansēšanas atvieglojumu;
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu tiklīdz, ciktāl tas attiecas uz prasītājiem;

- vēl pakārtotāk, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu attiecībā uz jebkuru valsts atbalstu, kas piešķirts pirms 2017. gada 24. novembra, ciktāl tas ir piemērojams prasītājiem;
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājiem radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma 1. punkts esot prettiesisks šādu iemeslu dēļ:
 - a. Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un acīmredzamas kļūdas vērtējumā, nosakot, ka grupu finansēšanas atbrīvojums (*GFE*) ir (ekonomiska) priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, tostarp tādēļ, ka:
 - i. tā nav ņēmusi vērā vēsturisko kontekstu, kāds bija kontrolētu ārvalstu uzņēmumu (*CFC*) normu ieviešanai AK uzņēmuma ienākuma nodokļa sistēmā; AK noteiktos ierobežojumus ES tiesību, it īpaši brīvības veikt uzņēmējdarbību, piemērošanas laikā; *CFC* normu struktūras, kas no 2013. gada 1. janvāra ieviesta ar 2010. gada Nodokļu politikas (starptautiskie un citi noteikumi) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] teritoriālos un politiskos iemeslus un dalībvalstu, tostarp Apvienotās Karalistes, nodokļu suverenitātes apmēru *CFC* normu izveidē;
 - ii. tā apgalvoja, ka pieteikumam, kurš balstīts uz 2010. gada Nodokļu politikas (starptautiskie un citi noteikumi) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļu, esot fakultatīvs raksturs, kas veido priekšrocības rašanās pamatā esošo labvēlīgo attieksmi.
 - b. Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un acīmredzamas kļūdas vērtējumā, nosakot, ka grupu finansēšanas atbrīvojums (*GFE*) ir (ekonomiska) priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, it īpaši:
 - i. Attiecībā uz atbilstošo atsaucē sistēmu:
 1. kļūdaini identificējot atsaucē sistēmu kā tādu, ko veidojot tikai *CFC* normas un/vai tikai 2010. gada Nodokļu politikas (starptautiskie un citi noteikumi) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 5. nodaļa;
 2. kļūdaini nosakot atsaucē sistēmas mērķi kā tikai nodokļa uzlikšanu ienākumiem, kuri rodas no darbībām AK, un aktīviem, kas samāksloti ir tikuši aizvadīti no AK, pienācīgi neņemot vērā to, vai atbilstošie mērķpārskaitījumi faktiski rada AK nodokļu bāzes izzušanu.
 - ii. Attiecībā uz atkāpes no atsaucē sistēmas noteikšanu:
 1. kļūdaini novērtējot būtiska personāla funkciju atbilstību un svarīgumu;
 2. kļūdaini novērtējot “kvalificējošo aizdevuma attiecību” un aizdevumu salīdzināmību attiecībā (i) uz ar AK rezidentiem saistītām personām un (ii) uz trešajām personām;
 3. prettiesiski balstoties uz Padomes Direktīvu (ES) 2016/1164; (¹)
 4. kļūdaini novērtējot salīdzināmos riskus atbrīvoto un neatbrīvoto *CFC* kategoriju uzņēmējdarbības brīvības pārkāpšanai.
 - iii. Attiecībā uz iespējamās atkāpes pamatojumu:
 1. nepareizi nolemjot, ka pamatojums saistībā ar nepieciešamību sistēmai būt pārvaldāmai un administrējamai neattiecas uz būtiska personāla funkcijām;
 2. nepareizi nolemjot, ka grupu finansēšanas atbrīvojums nebija pamatots ar atsauci uz atbilstību uzņēmējdarbības brīvībai.

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma 2. pants esot prettiesisks tādēļ, ka esot pārkāpta tiesiskā palāvēība un tiesiskās drošības un samērīguma principi.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka nebūtu jāpiespriež atgūt līdzekļus attiecībā uz jebkuru atbalstu, kas saņemts caur grupu finansēšanas atbrīvojumu pirms 2017. gada 24. novembra, kad Komisija ir publicējusi savu lēmumu [par procedūras uzsākšanu].

(¹) Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 5. novembrī – Inchcape/Komisija

(Lieta T-752/19)

(2020/C 27/54)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Inchcape plc (Londona, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: M. Anderson, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- pilnībā atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.), ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, izdot rīkojumu, ka, nosakot atgūstamā valsts atbalsta summu, jebkurā gadījumā jāņem vērā zaudējumi, atvieglojumi vai atbrīvojumi, kuri bija pieejami prasītājai laikā, kad tā pieteicās grupas finansēšanas atvieglojumam (GFE), vai kuri būtu bijuši tajā laikā pieejami prasītājai, ja to nebūtu lūgusi GFE, pat ja pašreiz saskaņā ar AK tiesībām piekļuvei šiem zaudējumiem, atvieglojumiem vai atbrīvojumiem ir iestājies noilgums un neatkarīgi no tā, vai tie ir automātiski vai nav;
- katrā ziņā piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja neesot pierādījusi, ka grupas finansēšanas atvieglojums ir priekšrocība. Prasītāja apgalvo, ka atbildētāja neesot pierādījusi, ka katrā gadījumā, kad ir lūgts piemērot grupas finansēšanas atvieglojumu, ir bijusi priekšrocība.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbalstu neesot piešķirusi valsts vai tas neesot piešķirts no valsts līdzekļiem. Komisija neesot pierādījusi, ka lūgums piešķirt grupas finansēšanas atvieglojumu ir noteikti izraisījis AK uzņēmumu ienākuma nodokļa samazināšanu.

3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka grupas finansēšanas atvieglojums nedod priekšrocību konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai. Prasītāja apgalvo, ka atbildētāja esot kļūdijusies (i) definējot atsaucē sistēmu pārāk šauri kā 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act*] 9.A sadaļas normas un nevis kā plašāku AK uzņēmuma ienākuma nodokļa sistēmu; (ii) nesaprotot, ka 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9.A sadaļas 9. nodaļa nav atkāpe no tās 5. nodaļas; un (iii) neatzīstot, ka, pat ja minētā 9. nodaļa būtu atkāpe no 5. nodaļas, to attaisno minēto tiesību aktu 9.A sadaļas raksturs un vispārējā struktūra.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka grupas finansēšanas atvieglojums neietekmējot tirdzniecību starp dalībvalstīm. Tiek apgalvots, ka atbildētāja esot kļūdijusies, secinot, ka grupas finansēšanas atvieglojums ir ietekmējis multinacionālo grupu veikto izvēli attiecībā uz savu grupu finanšu funkciju īstenošanas vietu un to galveno biroju ES iekšienē.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka grupas finansēšanas atvieglojums nekropļojot vai neapdraudot izkropļot konkurenci. Tiek apgalvots, ka Komisija neesot pierādījusi, ka lūgums piešķirt grupas finansēšanas atvieglojumu noteikti ir izraisījis AK uzņēmumu ienākuma nodokļa samazināšanu.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka apgalvotā atbalsta atgūšana būšot pretrunā vispārējiem ES tiesību principiem. Prasītāja argumentē, ka, tā kā būtiska personāla funkciju testam 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] likuma 9.A sadaļas 5. nodaļā pietrūkstot juridiskās drošības, AK bija novērtēšanas brīvība atrisināt šo nedrošību un ka atbildētāja esot pārkāpusi savu pienākumu īstenot pilnīgu analīzi par visiem atbilstošajiem faktoriem. Izdodot rīkojumu par atbalsta atgūšanu, Komisija esot rīkojusies pretēji Padomes Regulas (ES) 2015/1589 (⁽¹⁾) 16. panta 1. punktam, kurā ir aizliegts atgūt atbalstu, ja atgūšana ir pretrunā ES tiesību vispārējiem principiem.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka selektīvā priekšrocība izzustu un līdzekļi nebūtu jāatgūst, ja AK ar atpakaļejošu spēku attiecinātu grupas finansēšanas atvieglojumu uz augšupējiem aizdevumiem un aizdevumiem trešajām personām. Prasītāja apgalvo, ka atbildētāja neesot atzinusi, ka šādu darbību veikšana likvidētu jebkuru selektīvo priekšrocību (pieņemot uz brīdi, ka tāda pastāv) un šādā gadījumā nerastos nelikumīgs valsts atbalsts, kas ir jāatgūst saskaņā ar ES tiesībām.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, nosakot atgūstamā valsts atbalsta summu, jebkurā gadījumā jāņem vērā zaudējumi, atvieglojumi vai atbrīvojumi, kas bija pieejami prasītājai (tiem piesakoties, tos izvēloties vai saņemot automātiski) laikā, kad tā lūdza piemērot grupas finansēšanas atvieglojumu, vai kuri būtu bijuši tajā laikā pieejami prasītājai, ja tā nebūtu lūgusi grupas finansēšanas atvieglojumu, pat ja pašreiz saskaņā ar AK tiesībām piekļuve šiem zaudējumiem, atvieglojumiem vai atbrīvojumiem ir iestājies noilgums. Prasītāja apgalvo, ka šāda ir pareiza apstrīdētā lēmuma 203. apsvēruma interpretācija, bet, tā kā tas nav interpretēts šādi, apstrīdētais lēmums ir kļūdainš tādēļ, ka šādu zaudējumu, atvieglojumu vai atbrīvojumu neņemšana vērā novestu pie atbalsta summas pārrēķina, kas radītu traucējumus iekšējā tirgū.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja neesot norādījusi pamatojumu saistībā ar pieļaujamo līdzekļu atbrīvojumu un saskaņotu procentu atbrīvojumu un neesot veikusi pilnīgu visu atbilstošu faktoru analīzi. Prasītāja apgalvo, ka atbildētāja neesot nošķīrusi trīs dažādus atbrīvojumu atbilstoši 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*Taxation (International and Other Provisions) Act 2010*] 9. nodaļai, kas darbojas neatkarīgā veidā, un neesot sapratusi, ka pieļaujamo līdzekļu atbrīvojums un saskaņotu procentu atbrīvojums neaizstāj būtiska personāla funkciju testu, un ka likuma 9. nodaļā pastāvošais saskaņotu procentu atbrīvojums parādot, ka atbildētāja ir kļūdijusies, definējot atsaucē sistēmu pārāk šauri kā likuma 9.A sadaļas normas un nevis kā plašāku AK uzņēmuma ienākuma nodokļa sistēmu.

(¹) Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 7. novembrī – Stagecoach Group/Komisija**(Lieta T-754/19)**

(2020/C 27/55)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Stagecoach Group plc (Perth, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: J. Lesar, Solicitor, un K. Beal, QC)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.);
- piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot nepareizi piemērojusi LESD 107. panta 1. punktu un/vai pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā vai vērtējumā, izvēloties atsaucē sistēmu nodokļu režīma analīzei. Prasītāja argumentē, ka atbildētājai esot bijis jāizskata atsaucē sistēma kā AK sabiedrību ienākuma nodokļa sistēma, nevis kā tikai kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (*controlled foreign companies*, turpmāk tekstā – “CFC”) sistēma.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu un/vai pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā vai vērtējumā, izvēloties kļūdainu pieeju CFC sistēmas analīzei. Apstrīdētā lēmuma (124.) līdz (126.) apsvērumā Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautiskie un citi noteikumi) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir atkāpe no tā 5. nodaļā noteiktā vispārējā nodokļu samaksas pienākuma.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma (127.) līdz (151.) apsvērumā konstatējot, ka selektivitātes kritērijs bija izpildīts ar to, ka pret uzņēmumiem faktiski un juridiski salīdzināmās situācijās bija atšķirīga attieksme.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbrīvojums 75 % apmērā saskaņā ar AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act] 371ID pantu ir attaisnojams ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka nodokļa maksāšanas pienākuma noteikšana tiem CFC, kuri atbilst 9. nodaļā ietvertajiem izņēmumiem, kā kategorijai, pārkāptu prasītājas brīvību veikt uzņēmējdarbību pretēji LESD 49. pantam.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauta acīmredzama kļūda novērtējumā vai vērtējumā attiecībā uz atbrīvojumu 75 % apmērā un fiksētās proporcijas jautājumu.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas lēmums neatbilstot ES tiesību vispārējam nediskriminācijas jeb vienlīdzības principam.

8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pēc analogijas piemērojot vai nepamatoti izmantojot Padomes Direktīvas (ES) 2016/1164⁽¹⁾, kas *ratione temporis* nebija piemērojama, normas.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma (176.) apsvērumā konstatējot, ka pastāv patiesā labuma guvēju kategorija (ieskaitot prasītāju) un ka prasītāja esot saņēmusi atbalstu, kurš ir jāatgūst atbilstoši apstrīdētā lēmuma 2. panta 1. punktam.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 6. novembrī – BBA International Investments/Komisija

(Lieta T-755/19)

(2020/C 27/56)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: BBA International Investments Sàrl (Luksemburga, Luksemburga) (pārstāvji: N. Niejahr, B. Hoorelbeke, juristi, A. Stratakis un P. O'Gara, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- pilnībā atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.), ciktāl tajā noteikts, ka apgalvotais atbalsta pasākums ir atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, un noteikts to atgūt no prasītājas ar procentiem;
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2., 3. un 4. pantu, ciktāl tajos ir noteikts, ka nesaderīgais atbalsts ir jāatgūst ar procentiem, tostarp no prasītājas;
- piespriest Komisijai segt savus, kā arī prasītājas tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo tiesvedību.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu, nospriežot, ka apgalvotais atbalsta pasākums sniedz selektīvu priekšrocību
 - a) uzņēmumiem, kuri izmanto atbrīvojumu 75 % apmērā zema riska pieļaujamām aizdevuma attiecībām, jo Komisija esot:
 - kļūdaini noteikusi AK CFC režīmu kā atsaucē sistēmu;

— pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka atbrīvojums 75 % apmērā ir atkāpe no atsaucē nodokļu sistēmas, pamatojoties uz to, ka:

- (i) atkāpes konstatējums ir kļūdaini pamatots ar reglamentējošo mehānismu;
- (ii) būtiska personāla funkciju tests nav galvenais tests AK CFC režīmā, un
- (iii) pieļaujamās un nepieļaujamās aizdevuma attiecības neatrodas vienādā tiesiskā un faktiskā situācijā, un jebkurā gadījumā tā esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot pēc analogijas vai nepamatoti pamatojoties uz Padomes Direktīvas (ES) 2016/1164 normām.⁽¹⁾

— pieļāvusi faktu un tiesību kļūdu, secinot, ka atbrīvojums 75 % apmērā nav pamatots ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru tādā pat veidā kā grupas finansēšanas atvieglojums, kurš ir piemērojams netirdzniecības finansiālai peļņai, kurai ir piemērojams 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 371EC pants (kapitāla ieguldījumi no AK).

b) uzņēmumiem, kuri izmanto saskaņotu procentu un pieļaujamo līdzekļu atbrīvojumu, jo tā esot:

— kļūdaini noteikusi AK CFC režīmu kā atsaucē sistēmu;

— pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka saskaņotu procentu un pieļaujamo līdzekļu atbrīvojumi veido atkāpi no atsaucē nodokļu sistēmas, pamatojoties uz to, ka:

- (i) atkāpes konstatējums ir kļūdaini pamatots ar reglamentējošo mehānismu un būtiska personāla funkciju tests nav galvenais tests AK CFC režīmā;
- (ii) nodokļu maksātāji, kas kvalificējas saskaņotu procentu un pieļaujamo līdzekļu atbrīvojumiem neatrodas tādā pašā tiesiskā un faktiskā situācijā kā tie nodokļu maksātāji, kuri tiem nekvalificējas.

— pieļāvusi faktu un tiesību kļūdu, secinot, ka saskaņotu procentu un pieļaujamo līdzekļu atbrīvojumi nav pamatoti ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru.

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu, jo tā neesot pierādījusi, ka apgalvotais atbalsta pasākums ir ietekmējis tirdzniecību starp dalībvalstīm un draudējis izkropļot konkurenci.
3. Ar trešo pamatu tiek pakārtoti apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi LESD 49. pantu, apgalvoto atbalsta pasākumu kvalificējot kā nesaderīgu valsts atbalstu, kurš nepārkāpj LESD 49. pantā garantēto uzņēmējdarbības brīvību.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes/nediskriminācijas pamatprincipu ar to, ka:

— tā netirdzniecības finansiālo peļņu, kas radusies no pieļaujamiem aizdevumiem, aplūkojusi tāpat kā netirdzniecības finansiālo peļņu, kas radusies no nepieļaujamiem aizdevumiem, un

— aplūkojot grupas finansēšanas atvieglojumu dažādā veidā, atkarībā no tā, vai uz netirdzniecības finansiālo peļņu ir attiecināms 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 371EB vai 371EC pants.

5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, pat ja uz apgalvoto valsts atbalstu attiecas LESD 107. panta 1. punkts, Komisija esot pārkāpusi Padomes Regulas (ES) 2015/1589 ⁽²⁾ 16. panta 1. punktu, izdodot rīkojumu atgūt apgalvoti nesaderīgā valsts atbalsta summu no apgalvotā atbalsta pasākuma saņēmējiem, jo šāda atgūšana pārkāpj ES tiesību vispārējos principus, tostarp tiesiskās palāvēības un tiesiskās drošības principu.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 7. novembrī – WPP Jubilee u.c./Komisija

(Lieta T-756/19)

(2020/C 27/57)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: WPP Jubilee Ltd (Londona, Apvienotā Karaliste) un 11 citi prasītāji (pārstāvji: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, jurists, un K. Desai, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka nav bijis prettiesiska valsts atbalsta, atcelt Komisijas 2019. gada 2. aprīļa Lēmuma par valsts atbalstu SA.44896, ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) grupas finansēšanas atvieglojumu, 1. pantu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka pastāv prettiesisks valsts atbalsts; un noraidīt prasību, lai AK atgūtu apgalvoti prettiesisko valsts atbalstu, kas prasītājiem ir izmaksāts šajā kontekstā (apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pants);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu, jo tajos tiek prasīts, lai AK atgūtu apgalvoto valsts atbalstu no prasītājiem; un
- katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājiem radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza septiņus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļautas acīmredzamas kļūdas atbilstošo faktu un piemērojamo tiesību aktu vērtējumā. It īpaši tiek apgalvots, ka Komisija esot pārpratusi veidu, kā AK kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (CFC) normas darbojas attiecībā uz rīcību ar netirdzniecības finansiālo peļņu. Turklāt apstrīdētajā lēmumā grupas finansēšanas atvieglojums (GFE) esot kļūdaini uzskatīts par atbrīvojumu no nodokļa. Tas esot vēl jo vairāk acīmredzami, ņemot vērā, ka konkrēti aizdevumi, par kuriem ir šī prasība, ir tikuši finansēti no pieļaujamiem līdzekļiem.

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdījusies, secinot, ka CFC normas ir valsts atbalsta pasākums LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un līdz ar to ar šīm normām tiek piešķirta selektīva priekšrocība konkrētiem tirgus dalībniekiem. Precīzāk, tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucēs sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un nepareizi identificējusi divas atšķirīgas situācijas kā salīdzināmas ar to situāciju, kurā ir piemērojams grupas finansēšanas atvieglojums. Šo abu vai vienas atsevišķas kļūdas rezultātā Komisija esot kļūdaini identificējusi šīs normas kā tādas, ar kurām konkrētiem tirgus dalībniekiem tiek piešķirta selektīva priekšrocība. Turklāt prasītāji norāda, ka Komisija esot kļūdaini identificējusi CFC normas kā atsevišķu normu kopumu, kas ir nošķirts no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas, vienlaikus ignorējot citas AK uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas pazīmes, kura paredzētas darbībai kopā ar CFC normām. Tā rezultātā Komisijas veiktā analizē par salīdzināmību un selektivitāti esot pieļautas acīmredzamas kļūdas attiecīgo faktu un piemērojamo tiesību aktu vērtējumā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu ir "AK saistītā kapitāla" tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus, un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, Komisija apgalvo, ka minētā 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja CFC maksājums ir jāpiemēro būtiska personāla funkciju (SPF) testa rezultātā. Patiesībā, lai gan pēc pašu prasītāju faktiem ir skaidra nostāja, ka būtiska personāla funkciju tests praksē parasti ir pārmērīgi grūti piemērojams, tādejādi Komisijai bija jākonstatē, ka minētā 9. nodaļa ir attaisnojama arī šī testa apstākļos, un tādejādi jāsecina, ka valsts atbalsts nepastāv.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu atstāts spēkā, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājiem, pārkāps ES tiesību pamatprincipus, tostarp uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītāju gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā ES tiesību pamatprincipiem.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija neesot norādījusi pamatojumu apstrīdētā lēmuma konkrētiem būtiskajiem elementiem. Prasītāji apgalvo, ka Komisija neesot analizējusi izņēmumu saistībā ar "pieļaujamiem līdzekļiem" ar jebkādu faktisku pamatu un neesot izanalizējusi tā iemeslus vai pamatojumus. Cits piemērs esot secinājums, ka CFC maksājums atbilstoši minētajai 5. nodaļai varētu bez grūtībām un bez nesamērīga sloga tikt piemērots, izmantojot būtiska personāla funkciju testu.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā laika posmā. Neesot saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā, un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 8. novembrī – W.S. Atkins International/Komisija

(Lieta T-758/19)

(2020/C 27/58)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: W.S. Atkins International Ltd (Epsom, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: M. Whitehouse un P. Halford, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu, ciktāl ar to ir pārkāpta prasītājas brīvība veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu; un
- katrā ziņā piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza vienpadsmit pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka grupas finansēšanas atvieglojuma shēma (turpmāk tekstā – “apstrīdētais pasākums”) radīja ekonomisku priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un tvērumā.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, “selektivitātes” analīzes nolūkā nosakot atsaucē sistēmu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdaini vai nepilnīgi identificējot un nepareizi saprotot attiecīgos savas izvēlētas atsaucē sistēmas mērķus.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un/vai acīmredzamas kļūdas vērtējumā, identificējot apstrīdēto pasākumu kā tādu, kas ietver atkāpi no tās izvēlētas atsaucē sistēmas.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un/vai acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdaini klasificējot apstrīdēto pasākumu kā *prima facie* selektīvu, kļūdaini nolemjot, ka ar to esot atšķirīga attieksme pret uzņēmumiem, kas ir tiesiski un faktiski salīdzināmā situācijā.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, savā apstrīdētā pasākuma selektivitātes novērtējumā ņemot vērā Padomes Direktīvu (ES) 2016/1164⁽¹⁾, lai gan šis instruments stājas spēkā tikai pēc tā laikposma beigām, kurā Komisija atzina apstrīdēto pasākuma par valsts atbalstu.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums atspoguļojot Komisijas pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu, kas ir pretrunā AK nodokļu suverenitātei.
8. Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, nospriežot, ka apgalvotā atkāpe nav jāattaisno saistībā ar nodokļa uzlikšanu netirdzniecības finansiālajai peļņai no pieļaujamām aizdevuma attiecībām, kurām *prima facie* ir piemērojams 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 3711B pants. Komisijas lēmums arī esot prettiesisks attiecībā uz “pieļaujamo līdzekļu” un “saskaņotu procentu” atbrīvojumiem, jo tajā neesot norādīts nekāds to attaisnojuma vai attaisnojuma neesamības pamatojums.
9. Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas rīcība esot pārkāpusi LESD 108. panta 2. punktu un Padomes Regulas (ES) 2015/1589⁽²⁾ 6. pantu, kā arī labas pārvaldības principu atbilstoši Pamattiesību hartas 41. pantam. Konkrētāk – tā savā lēmumā par procedūras sākšanu neesot norādījusi, ka tai bija šaubas par “atbrīvojuma 75 % apmēru” attaisnojumu saskaņā ar 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 3711D pantu, lai novērstu praktiskas grūtības būtiska personāla funkciju analīzes īstenošanā saistībā ar aizdevuma darbībām grupas iekšienē, kā, piemēram, dodot ieinteresētajām personām atbilstošu iespēju sniegt komentārus šai sakarā; tā izmeklēšanas laikā neesot pieļāvusi nekādus komentārus šajā ziņā no ieinteresētajām personām; un apstrīdētajā lēmumā tā izvēlējās ignorēt šādus komentārus, kurus ieinteresētās pusēs šai sakarā faktiski bija sniegušas. Līdz ar to apstrīdētais lēmums neesot spēkā.

10. Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka nodokļa uzlikšana AK uzņēmumiem par to ārvalstu meitasuzņēmumu peļņu "ieکشهjiem aktīviem un darbībām piesaistāmā apmērā" neierobežojot brīvību veikt uzņēmējdarbību un ka apstrīdētais pasākums nebija vajadzīgs, lai nodrošinātu atbilstību Līguma brīvībām.

Savas prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu pamatojumam (pakārtoti) prasītāja izvirza šādu pamatu.

11. Ar vienpadsmito pamatu tiek apgalvots, ka pat ja (kas tiek noliegts) apstrīdētais pasākums būtu ietvēris valsts atbalsta shēmu, Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka atbalsta atgūšana nepārkāptu ES tiesību pamatprincipus, un izdodot rīkojumu to atgūt neatkarīgi no kontrolēta ārvalstu uzņēmuma nodibināšanas un no tā, ka šī uzņēmuma izsniegtie aizdevumi nerezidentu grupas uzņēmumiem faktiski bija brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošana. Konkrētāk – šajā lietā atgūšana pārkāptu prasītājas brīvību veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu. Šāda pārkāpuma apmērā ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 2. pantā ietvertais atgūšanas rīkojums.

(¹) Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

(²) Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 8. novembrī – Yalwen/Komisija

(Lieta T-759/19)

(2020/C 27/59)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Yalwen Ltd (Birmingema, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: M. Whitehouse un P. Halford, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu, ciktāl ar to ir pārkāpta prasītājas brīvība veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu; un
- katrā ziņā piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza vienpadsmit pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka grupas finansēšanas atvieglojuma shēma (turpmāk tekstā – "apstrīdētais pasākums") radīja ekonomisku priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un tvērumā.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, “selektivitātes” analīzes nolūkā nosakot atsaucē sistēmu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdaini vai nepilnīgi identificējot un nepareizi saprotot attiecīgos tās izvēlētas atsaucē sistēmas mērķus.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un/vai acīmredzamas kļūdas vērtējumā, identificējot apstrīdēto pasākumu kā tādu, kas ietver atkāpi no tās izvēlētas atsaucē sistēmas.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un/vai acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdaini klasificējot apstrīdēto pasākumu kā *prima facie* selektīvu, kļūdaini atzīstot, ka tas ietver atšķirīgu attieksmi pret uzņēmumiem, kas atrodas tiesiski un faktiski salīdzināmā situācijā.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, savā apstrīdētā pasākuma selektivitātes novērtējumā ņemot vērā Padomes Direktīvu (ES) 2016/1164 ⁽¹⁾, lai gan šis instruments stājās spēkā tikai pēc tā laikposma beigām, kurā Komisija atzina apstrīdēto pasākuma par valsts atbalstu.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums atspoguļojot Komisijas pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu, kas ir pretēji AK nodokļu suverenitātei.
8. Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, nospriežot, ka apgalvotā atkāpe nav jāattaisno saistībā ar nodokļa uzlikšanu netirdzniecības finansiālai peļņai no pieļaujamām aizdevuma attiecībām, kurām *prima facie* ir piemērojams 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 371EB pants. Komisijas lēmums arī esot prettiesisks attiecībā uz “pieļaujamo līdzekļu” un “saskaņotu procentu” atbrīvojumiem, jo tajā neesot norādīts nekāds to attaisnojuma vai attaisnojuma neesamības pamatojums.
9. Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas rīcība esot pārkāpusi LESD 108. panta 2. punktu un Padomes Regulas (ES) 2015/1589 ⁽²⁾ 6. pantu, kā arī labas pārvaldības principu atbilstoši Pamattiesību hartas 41. pantam. Konkrētāk – tā savā lēmumā par procedūras sākšanu neesot norādījusi, ka tai bija šaubas par “atbrīvojuma 75 % apmērā” attaisnojumu saskaņā ar 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 371ID pantu, lai novērstu praktiskas grūtības būtiska personāla funkciju analīzes īstenošanā saistībā ar aizdevuma darbībām grupas iekšienē, kā, piemēram, dodot ieinteresētajām personām atbilstošu iespēju sniegt komentārus šai sakarā; tā izmeklēšanas laikā neesot pieļāvusi nekādus komentārus šajā ziņā no ieinteresētajām personām; un apstrīdētajā lēmumā tā izvēlējās ignorēt šādus komentārus, kurus ieinteresētās puses šai sakarā faktiski bija sniegušas. Līdz ar to apstrīdētais lēmums neesot spēkā.
10. Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka nodokļa uzlikšana AK uzņēmumiem par to ārvalstu meitasuzņēmumu peļņu “iekšējiem aktīviem un darbībām piesaistāmā apmērā” neierobežojot brīvību veikt uzņēmējdarbību un ka apstrīdētais pasākums nebija vajadzīgs, lai nodrošinātu atbilstību Līguma brīvībām.

Savas prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu pamatojumam (pakārtoti) prasītāja izvirza šādu pamatu.

11. Ar vienpadsmito pamatu tiek apgalvots, ka pat ja (kas tiek noliegts) apstrīdētais pasākums būtu ietvēris valsts atbalsta shēmu, Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka atbalsta atgūšana nepārkāptu ES tiesību pamatprincipus, un izdodot rīkojumu to atgūt neatkarīgi no tā, ka kontrolēta ārvalstu uzņēmuma nodibināšana un šī uzņēmuma izsniegtie aizdevumi nerezidentu grupas uzņēmumiem faktiski bija brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošana. Konkrētāk – šajā lietā atgūšana pārkāptu prasītājas brīvību veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu. Šāda pārkāpuma apmērā ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 2. pantā ietvertais atgūšanas rīkojums.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 12. novembrī – CAPA u.c./Komisija**(Lieta T-777/19)**

(2020/C 27/60)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA) (Le Tréport, Francija)* un 10 citi prasītāji (pārstāvis: *M. Le Berre*, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt šo prasības pieteikumu par pieņemamu un pamatotu;

līdz ar to:

— atcelt Komisijas 2019. gada 26. jūlija lēmumu C(2019)5498 *final*;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats ir saistīts ar prasītāju tiesību, kuras tiem ir paredzētas LESD 108. panta 2. punktā, pārkāpumu, jo apstrīdētā lēmuma pieņemšanas apstākļi un tā saturs liecinot, ka Komisija bija saskārusies ar objektīvām šaubām, kuru dēļ bija jāuzsāk formālās izmeklēšanas procedūra.
2. Otrais pamats ir saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Prasība, kas celta 2019. gada 15. novembrī – Sped-Pro S.A./Komisija**(Lieta T-791/19)**

(2020/C 27/61)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Sped-Pro S.A.* (Varšava, Polija) (pārstāve: *Małgorzata Kozak, radca prawny*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt par spēkā neesošu Eiropas Komisijas 2019. gada 12. augusta lēmumu C(2019) 6099 *final* (Lieta AT.40459), ar kuru noraidīta prasītājas prasība, kas celta, pamatojoties uz Regulas Nr. 773/2004 ⁽¹⁾ 7. panta 2. punktu, kā arī
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu.

Prasītājas ieskatā, Komisija ir pieļāvusi Regulas Nr. 1/2003 ⁽²⁾ 7. panta 1. un 2. punkta, kā arī Regulas Nr. 773/2004 7. panta 1. punkta kopsakarā ar Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkta un 41. panta 2. punkta c) apakšpunktu pārkāpumu tādēļ, ka ir pārkāpusi saprātīga termiņa principu, izdodama lēmumu gandrīz divus gadus pēc 2017. gada 13. septembra vēstules nosūtīšanas, kurā paziņots par nodomu noraidīt sūdzību, kas ir ietekmējusi tiesvedības iznākumu. Komisija esot pārkāpusi arī prasītājas tiesības uz to, lai tās lieta tiktu izskatīta, kā arī neesot konkrēti norādījusi sūdzības noraidīšanas pamatojumu, kas ir atspoguļots 2017. gada 13. septembra vēstules, kurā paziņots par nodomu noraidīt sūdzību, kopējā saturā, kā arī apstrīdētā lēmuma šajā pamatojumā.

2. Otrais pamats, kas attiecas uz Līgumu pārkāpumu.

Prasītājas ieskatā, Komisija ir pieļāvusi tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu, un tātad LES 2. panta kopsakarā ar tā 19. panta 1. punkta otro daļu, kā arī Pamattiesību hartas 47. pantu pārkāpumu, atzīdama, ka *Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* [Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības iestādes] priekšsēdētājs “šķiet īpaši piemērota struktūra [...] sūdzībā izvirzīto jautājumu izskatīšanai” (apstrīdētā lēmuma 21. punkts), un tātad neizvērtējot vismaz pamatotas šaubas par tiesiskuma saglabāšanu Polijā, kā arī šajā saistībā – par tiesu neatkarību, kā arī Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības iestādes (UOKiK) priekšsēdētāja neatkarību. Komisija tostarp neesot skārusi jautājumu par tiesu sistēmas reformu Polijā un to, ka lietas konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības jomā tiek izskatītas *Sąd Najwyższy* [Augstākās tiesas] jaunajā *Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych* [Ārkārtas kontroles un publisko lietu palātā], kurā iecelšanas amatā kārtība ir līdzīga iecelšanai amatā *Izba Dyscyplinarna* [Disciplinārlietu palātā].

3. Trešais pamats, kas arī attiecas uz Līgumu pārkāpumu.

Prasītāja uzskata, ka Komisija ir pieļāvusi LESD 102. panta kopsakarā ar LESD 17. panta 1. punkta otro teikumu un ar Regulas Nr. 773/2004 7. panta 2. punktu, kā arī kopsakarā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 7. panta 1. un 2. punktu pārkāpumu tādēļ, ka esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu Savienības interešu vērtējumā un konkrētā tirgus noteikšanā. Komisija esot atzinusi, ka tirgus, kurā esot pieļauts apgalvotais pārkāpums, ir “tikai valsts dzelzceļa tirgus, pat ja apgalvotais pārkāpums varētu attiekties arī uz ārvalstīs reģistrētiem uzņēmumiem”. Komisija arī neesot nodrošinājusi LESD 102. panta lietderīgo iedarbību (*effet utile*).

⁽¹⁾ Komisijas Regula (EK) Nr. 773/2004 (2004. gada 7. aprīlis) par lietas izskatīšanu saskaņā ar EK līguma 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV, L 123, 27.4.2004, 18. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV, L 1, 4.1.2003, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 20. novembrī – DTE Systems/EUIPO – Speed-Buster (“PedalBox +”)**(Lieta T-801/19)**

(2020/C 27/62)

*Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – vācu***Lietas dalībnieki***Prasītāja: DTE Systems GmbH (Recklinghausen, Vācija) (pārstāvis: U. Vietmeyer, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)**Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Speed-Buster GmbH & Co. KG (Sinzig, Vācija)***Informācija par procesu EUIPO***Strīdus preču zīmes īpašniece: prasītāja**Strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “PedalBox +” – Eiropas Savienības preču zīme Nr. 16 637 266**Process EUIPO: spēkā neesamības atzīšanas process**Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas pirmās padomes 2019. gada 5. septembra lēmums lietā R 1934/2018-1***Prasījumi***Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:*

- atcelt atbildētāja Anulēšanas nodaļas 2018. gada 1. augusta lēmumu Nr. 16 223 C (spēkā neesamība) un atbildētāja Apelācijas pirmās padomes 2019. gada 5. septembra lēmumu apelācijas procesā R 1934/2018-1;
- pilnā apmērā saglabāt Eiropas Savienības preču zīmi Nr. 16 637 266 reģistrā tādā veidā, kā atbildētājs to ir reģistrējis un apstiprinājis;
- pakārtoti, ja atbildīgā tiesa secinātu, ka ir nepieciešama papildu faktu konstatācija, uzdot atbildētājam no jauna lemt par nepieciešamību saglabāt pieejamu jēdzienu “PedalBox +”, ņemot vērā firmu *PEED-BUSTER GmbH & Co. KG.*, Mosaikweg 18, 53489 Sinzig, Vācija, vai *CPA Performance GmbH*, Jurastraße 1, 73119 Zell unter Aichelberg, Vācija, preču marķējumu.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 59. panta 2. punkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 21. novembrī – Ultrasun/EUIPO (“ultrasun”)**(Lieta T-805/19)**

(2020/C 27/63)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Ultrasun AG (Cīrihe, Šveice) (pārstāvji: A. von Mühlendahl un H. Hartwig, advokāti)**Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)***Informācija par procesu EUIPO***Strīdus preču zīme: Eiropas Savienības krāsainas grafiskas preču zīmes “ultrasun” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 17 898 795**Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtnās padomes 2019. gada 5. septembra lēmums lietā R 531/2019-4***Prasījumi**

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp prasītājam procesā Apelācijas padomē radušos izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 95. panta 1. punkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 21. novembrī – Govern d’Andorra/EUIPO (“Andorra”)**(Lieta T-806/19)**

(2020/C 27/64)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Govern d’Andorra (pārstāvis: P. González-Bueno Catalán de Ocón, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)*

Informācija par procesu EUIPO

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “Andorra” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 797 912

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 26. augusta lēmums lietā R 737/2018-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta pārkāpums;
- tiesiskā nenoteiktība, kas izriet no cita EUIPO lēmuma attiecībā uz ļoti līdzīgām preču zīmēm, un pienākums norādīt lēmumu pamatojumu.

Prasība, kas celta 2019. gada 25. novembrī – Silgan International un Silgan Closures/Komisija

(Lieta T-808/19)

(2020/C 27/65)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Silgan International Holdings BV (Amsterdama, Nīderlande) un Silgan Closures GmbH (Mīnhene, Vācija) (pārstāvji: D. Seeliger, H. Wollmann, R. Grafunder, B. Meyring un E. Venot, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2019. gada 20. novembra lēmumu C(2019) 8501 final (AT.40522 – Metal Packaging [ex Pandora]) par pienākumu sniegt informāciju un
- piespriest Komisijai atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība ir balstīta uz šādiem pamatiem.

1. Pirmais pamats – Tiesību uz aizstāvību pārkāpums

Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu nav ievērotas būtiskas tiesības uz aizstāvību, jo uzdotie jautājumi galvenokārt esot pamatoti ar dokumentiem un informāciju, ko prasītājas kā liecinieces iecietības programmas ietvaros iepriekš esot iesniegušas Vācijas Federālajai konkurences uzraudzības iestādei tajā notiekošas procedūras ietvaros. Komisija esot ieguvusi šos dokumentus un informāciju nepieļaujamas informācijas apmaiņas ar Federālo konkurences uzraudzības iestādi ietvaros, vai, attiecīgi, saistībā ar uz to balstītu nelikumīgu pārbaudi.

2. Otrais pamats – Komisijas kompetences neesamība, pamatojoties uz subsidiaritātes principa pārkāpumu

Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas kompetencē neesot vest procedūru pret prasītājām un pieņemt apstrīdēto lēmumu. Proti, ņemot vērā Federālās konkurences uzraudzības iestādes aptverošo izmeklēšanu un valsts procedūras stadiju, kas ļauj pieņemt lēmumu, neesot skaidrs, kāpēc Federālā konkurences uzraudzības iestāde neesot piemērota, lai pabeigtu izmeklēšanas procedūru šajā lietā vai, attiecīgi, kāpēc Komisija atrodoties labākā situācijā, lai veiktu apstrīdēto izmeklēšanas pasākumu.

3. Trešais pamats – Nepietiekams pamatojums

Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums esot nepietiekami pamatots, jo tajā neesot ietverts neviens paskaidrojums, kāpēc, ievērojot subsidiaritātes principu, Komisija uzskata sevi par tiesīgu veikt izmeklēšanu attiecībā uz prasītājām.

4. Ceturtais pamats – Tiesību uz labu pārvaldību atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantam pārkāpums

Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi labas pārvaldības prasību un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantu, jo apstrīdētais lēmums esot nesamērīgs, pārkāpjot prasītāju tiesisko palāvību un esot pretējs neatkarības un taisnīguma prasībai.

5. Piektais pamats – Pilnvaru nepareiza izmantošana

Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka informācijas pieprasījums esot pamatots ar mērķim pretējiem apsvērumiem, jo ar izmeklēšanas procedūru un it īpaši ar apstrīdēto lēmumu Komisijas kopsadarbībā ar Federālo konkurences uzraudzības iestādi mērķis esot apiet noteikumus par sankciju uzlikšanu LESD 101. panta pārkāpumiem, kas ir paredzēti Vācijas tiesībās.

Prasība, kas celta 2019. gada 22. novembrī – Liga Nacional de Fútbol Profesional/EUIPO (“El Clasico”)

(Lieta T-809/19)

(2020/C 27/66)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Liga Nacional de Fútbol Profesional (Madride, Spānija) (pārstāve: C. Casas Feu, advokāte)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīme: grafiskas preču zīmes “El Clasico” starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – reģistrācijas pieteikums Nr. 1 379 292

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 1. oktobra lēmums lietā R 1966/2018-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- pasludināt spriedumu, ar kuru uz *La Liga Nacional de Fútbol Profesional* vārda tiek atļauts reģistrēt Eiropas Savienībā starptautisko preču zīmi Nr. 1 379 292 “El Clásico” (kombinēta) attiecībā uz 41. klasi;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 3. punkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 22. novembrī – Nutravita/EUIPO – Pegaso (“nutravita Healthy Mind, Body & Soul.”)

(Lieta T-814/19)

(2020/C 27/67)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Nutravita Ltd (Maidenhead, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: H. Dhondt un J. Cassiman, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Pegaso Srl (Negrar, Itālija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja Vispārējā tiesā

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “nutravita Healthy Mind, Body & Soul.” gaiši zaļā un melnā krāsā reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 255 804

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtnās padomes 2019. gada 11. septembra lēmums lietā R 80/2019-4

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 47. panta 2. punkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 18. panta pārkāpums;
- Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2018/625 10. panta 3. punkta pārkāpums;
- Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2018/625 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 71. panta 1. punkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 27. novembrī – Olimp Laboratories/EUIPO – OmniVision (“Hydrovision”)**(Lieta T-817/19)**

(2020/C 27/68)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Olimp Laboratories sp. z o.o. (Dębica, Polija) (pārstāvis: M. Kondrat, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)**Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: OmniVision GmbH (Puchheim, Vācija)***Informācija par procesu EUIPO***Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja Vispārējā tiesā**Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “Hydrovision” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 286 841**Process EUIPO: iebildumu process**Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 13. septembra lēmums lietā R 2371/2018-2***Prasījumi***Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:*

- atcelt apstrīdēto lēmumu un nodot lietu atpakaļ EUIPO atkārtotai izskatīšanai; vai
- grozīt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums;
- tiesiskās palāvbības aizsardzības principa un tiesiskās drošības principa pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 27. novembrī – Dvectis CZ/EUIPO – Yado (Atbalstošie spilveni)

(Lieta T-818/19)

(2020/C 27/69)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Dvectis CZ s.r.o. (Brno, Čehijas Republika) (pārstāvis: J. Svojanovská, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Yado s.r.o. (Handlová, Slovākija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus dizainparauga īpašniece: prasītāja Vispārējā tiesā

Strīdus dizainparaugs: reģistrēts Kopienas dizainparaugs Nr. 3222 504-0001

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas trešās padomes 2019. gada 10. septembra lēmums lietā R 513/2018-3

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Jā Tiesa nepiekrīt iepriekšminētajam priekšlikumam, tad prasītāja lūdz:

- grozīt apstrīdēto lēmumu tā, lai prasītājas 2018. gada 21. marta apelācijas sūdzība tiek pilnībā apmierināta un attiecīgais dizainparaugs paliek spēkā;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Izvirzītais pamats:

- būtisko procedūras noteikumu pārkāpums.
-

Prasība, kas celta 2019. gada 2. decembrī – Man and Machine/EUIPO – Bim Freelance (“bim ready”)**(Lieta T-819/19)**

(2020/C 27/70)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Man and Machine Ltd (Thame Oxfordshire, Apvienotā Karaliste) (pārstāvis: R. Peto, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)**Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Bim Freelance Corp. (Miami, Florida, Amerikas Savienotās Valstis)***Informācija par procesu EUIPO***Strīdus preču zīmes īpašiece: prasītāja Vispārējā tiesā**Attiecīgā strīdus preču zīme: grafiskas preču zīmes “bim ready” starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību, Nr. 1 359 265**Process EUIPO: iebildumu process**Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas pirmās padomes 2019. gada 17. septembra lēmums lietā R 317/2019-1***Prasījumi***Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:*

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 2. decembrī – Herlyn un Beck/EUIPO – Brillux (“B.home”)**(Lieta T-821/19)**

(2020/C 27/71)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – vācu

Lietas dalībnieki*Prasītāji: Sonja Herlyn (Grünwald, Vācija), Christian Beck (Grünwald) (pārstāvis: H. Hofmann, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)**Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Brillux GmbH & Co. KG (Minstere, Vācija)*

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēji: prasītāji

Strīdus preču zīme: Eiropas Savienības preču zīmes "B.home" reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 961 336

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas piektās padomes 2019. gada 24. septembra lēmums lietā R 373/2019-5

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu vai grozīt to un apstiprināt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) iebildumu nodaļas 2018. gada 10. decembra lēmumu procesā Nr. B2976549;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- noteikt tiesas sēdes datumu.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 3. decembrī – Asoliva un Anierac/Komisija

(Lieta T-822/19)

(2020/C 27/72)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (Asoliva) (Madrīde, Spānija) un Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (Anierac) (Madrīde) (pārstāvis: V. Rodríguez Fuentes, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas lūdz Vispārējo tiesu atcelt 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu Komisijas Īstenošanas regulā (ES) 2019/1604 (2019. gada 27. septembris), ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 2568/91 par olīveļļas un olīvu izspaidu eļļas īpašībām un attiecīgajām analīzes metodēm (OV 2019, L 250, 14. lpp.).

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats – Līgumu pārkāpums

- Prasītājas uzskata, ka apstrīdētais tiesību akts – nosakot neatspēkojamu (*iuris et de iure*) prezumpciju par olīveļļas kvalitātes neatbilstību, no kuras izriet sankcijas – ir pretrunā nevainīguma prezumpcijas principam, kas nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. pantā.

2. Otrais pamats – tiesiskās drošības principa pārkāpums
 - Prasītājas uzskata, ka apstrīdētajā tiesību aktā noteiktā neatspēkojamā (*iuris et de iure*) prezumpcija par neatbilstību ir pret-runā tiesiskās drošības principam, jo tā ir balstīta uz metodi, kura precizitātes trūkuma dēļ neļauj pietiekami droši paredzēt atbilstību prasītajam standartam.
3. Trešais pamats – samērīguma principa pārkāpums saistībā ar darījumdarbības brīvību
 - Prasītājas uzskata, ka apstrīdētajā tiesību aktā noteiktā neatspēkojamā (*iuris et de iure*) prezumpcija par neatbilstību nesamērīgi ierobežo darījumdarbības brīvību, jo tās rezultātā šai brīvībai tiek noteikts ierobežojums, izmantojot neprecīzu metodi, no kuras savukārt tiek secinātas absolūtas sekas, neņemot vērā citas esošās metodes vai pierādīšanas līdzekļus.

Vispārējās tiesas 2019. gada 25. novembra rīkojums – Lipitalia 2000 un Assograssi/Komisija

(Lieta T-189/18) ⁽¹⁾

(2020/C 27/73)

Tiesvedības valoda – itāļu

Pirmās palātas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 166, 14.5.2018.

Vispārējās tiesas 2019. gada 26. novembra rīkojums – Stada Arzneimittel/EUIPO (Divu sarkanu izliektu līniju, kas atrodas viena virs otras, attēls)

(Lieta T-290/19) ⁽¹⁾

(2020/C 27/74)

Tiesvedības valoda – vācu

Sestās palātas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 213, 24.6.2019.

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)

ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs

L-2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV